

G

str.

Komuniké o druhé pracovní schůzce členů polského Výboru společenské sebeobrany (KOR) a signatářů Charty 77	1
Dokument Charty 77 č. 19	2
Dokument Charty 77 č. 20 (noví signatáři Charty 77)	4
Dopis Charty 77 Mezinárodnímu červenému kříži (zdravotní stav Miloslava Černého, Jiřího Lederera a Jana Simsy)	5
Dopis Charty 77 - žádost o všeobecnou amnestii	7
Charta 77 žádá prezidenta republiky o propuštění mluvčího Charty 77 Jaroslava Sabaty na svobodu	7
Sdělení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných:	
č. 32 (František Bubla obviněn)	9
č. 33 (Ivan Manásek a Michal Kobal pravomocně odsou- zeni)	9
č. 34 (Ladislav Lis propuštěn na svobodu)	10
č. 35 (Jaroslav Dvořák a spol. před soudem) Petr Uhl : K trestním věcem proti J. Dvo- řákovi a spol. a proti ing. V. Valovi	10
č. 37 (Jaroslav Dvořák a spol. odsouzeni)	11
č. 36 (Zivot Miloslava Černého ohrožen)	14
č. 38 (Policejní akce proti čs.-polským stykům)	15
č. 39 (K případu Jana Zmatlíka)	15
č. 40 (Petr Cibulka a spol. před soudem, Jan Simsa před odvolacím soudem)	16
č. 41 (Jaroslav Sabata uvězněn)	17
č. 42 (Hlavní líčení v tr. věci proti Petru Cibulkovi a spol. odročeno)	17
č. 43 (František Hrabal a Jiří Volf před soudem)	19
č. 44 (Ladislav German obviněn)	20
č. 45 (Případ Jiřího Veselého)	21
Portrét Jiřího Lederera	21
Čtyřicet devět žen se solidarizuje se Zdenou Erteltovou	21
Petr Uhl: Stížnost inspekci ministerstva vnitra	23
Čeští socialisté se obracejí na Generální radu Socialistické Internacionály	25
Skupina čs. matematiků se obrací na Výbor francouzských matematiků, aby podnikl akce za propuštění inženýra Vladimíra Laštůvky a Aleše Macháčka	27
Fejetony a články došlé redakci	30
Adresy některých signatářů Charty 77	31

Komuniké o československo-polském setkání

V září 1978 se už podruhé sešli zástupci Výboru společenské sebeobrany (KOR) a signatáři Charty 77 na československo-polské hranici, aby pekračovali v rozhovorech o vzájemné spolupráci a konkretizovali dohody z prvního setkání.

Rozhodli jsme se ustavit stálé pracovní skupiny, které budou paralelně pečovat o pravidelnou a rychlou výměnu informací, což nám umožní účinnější vzájemnou podporu. Projednali jsme možnost přípravy společných dokumentů a uspořádání politologického semináře o smyslu nezávislých občanských iniciativ v zemích východní Evropy, k němuž chceme přizvat i přátele z dalších zemí. Dohodli jsme se též na dalších formách spolupráce, především v oblasti kultury.

Ze své první schůzky jsme odeslali dopis zaštátem lidských práv v Maďarsku, Bulharsku, Estonsku, Gruzii, Litvě, Maďarsku, NDR, Rumunsku, Rusku a na Ukrajině.

Výbor společenské sebeobrany (KOR)

Dr Ladislav Hajdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubišová
mluvčí Charty 77

Dr Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

Společný dopis obránce lidských práv ve východní Evropě

Milí přátelé,

srdečně vás zdravíme z pracovních schůzek zástupců Výboru společenské sebeobrany (KOR) a signatářů Charty 77 na československo-polské hranici. Nemůme bezúčel zatím možnost sejít se osobně i s vámi a proto bychom vás rádi ujistili, že si velice vážíme vašich statečných občanských postojů a vás budec za to, aby lidé v našich zemích mili svobodnější a důstojnější a aby se nemuseli bát svévolné mocnosti. Víme z vlastní zkušenosti s jakými obtížemi je nebo může být tento boj spojen a uvědomujeme si dobré, že vám jde o tytéž hodnoty jako nám. Myslíme často na ty, kteří za svůj boj musí ve vašich zemích trpět v žalářích, myslíme na R. Bahra, V. Černovila, Z. Gaučacku, A. Ginzburga, V. Moreze, J. Orlova, V. Piatkuse, A. Podrabské, J. Rudenka, A. Scarcanského, V. Suchoviče, O. Tichého a mnoha další. Děkujeme vám za podporu, kterou nám projevujete a ujištujeme vás znova o své solidaritě s vámi. Naše národy jsou dnes více než kdy dosud svázány společným osudem. O tom důležitější je, aby i ti, kteří se snakí tento osud zlepšit, spojovali své síly.

Jiří Bednář, Václav Benda, Jiří Dienstbier, Jiří Hájek, Václav Havel, Ladislav Hajdánek, Anka Kewalka, František Kriegel, Marta Kubišová, Jacek Kuren, Pavel Lendovský, Jan Litynski, Antoni Macerewicz, Adam Michnik, Piotr Naimski, Jiří Námoč, Zbigniew Romaszewski, Jaroslav Šabata, Anna Sabatová, Vlastimil Trešnák, Petr Uhl.

00000

CHARTA 77 - Dokument č. 19

Předseda Federální vlády ČSSR, Dr. Lubomír Štrougal, i jiní činitelé prohlásili, že proti Chartě 77 se postupuje politickými prestředky. V rezetu s podobnými výroky však četné státní orgány a instituce pestují signatáře Charty 77, její steupence a jejich rodinu příslušníky čistě mocensky, prepuštěním z práce, perspektiví dětí a rovněž soudně. Opírají se přitom o rozhodnutí Generální prokuratury ČSSR: prvním, ze dne 6. ledna 1977, jež reaguje bezprestředně na Prehlášení Charty 77, se zahajuje stíhání neznámého pachatele pro trestný čin podvracení republiky; druhé, ze dne 28. února 1977, hodnotí Chartu 77 jako protispelečenský a protisezialistický dokument.

Mluvčí Charty 77 Jiří Hájek a Jan Patečka odmítli tato usnesení již v době jejich přijetí jako akty, jež jsou v rezetu se skutečností i se zákonem a připozemli, že se v našem životě mohou projevit jen negativně. To se potvrdilo v plném rozsahu.

Od té doby se argument o protispelečenském charakteru Charty 77 objevuje v nejrůznějších souvislostech, v početných justičních postizích a diskriminačních aktech. ~~mluvčí jde k propagaci~~ V posledních měsících tento trend ještě zesílil.

Počátkem tehoto léta byl v Praze odsouzen dvaasedmdesátiletý profesor filozofie Vladimír Niha k šesti měsícům nepodmíněného trestu odňtí svobody pro trestný čin pobuřování, jehož se údajně dopustil tím, že události doma i za hranicemi komentoval z hlediska nesouhlasu s posrpnovým vývojem. Přiznáním je, že nepřátelský motiv Vladimíra Nihy dokazuje soud tím, že "přešel na výrazně pravicové pozice" (byl v roce 1970 vyloven z Komunistické strany Československa, jejímž členem byl od roku 1924) a "spejil se s nepřáteli socialistické změzení koček tav. Charty 77".

Koncem léta byl v Brně odsouzen k osmi měsícům nepodmíněného trestu odňtí svobody devětačtyřicetiletý evangelický duchovní a významný představitel českého protestantismu, Jan Simsa.

Během návštěvy L. I. Brežněva byl Jan Simsa spolu s jinými signatáři Charty 77 zadřen a uvřen do policejní vazby jako podezřelý z pobuřování. Den nato byl v nedebrém zdravotním stavu (trpí vážnou chronickou chorebou, chladovou alergií, v jejímž důsledku mu již musela být odňata jedna ledvina) odvezen k policejní prohlídce svého bytu, která se konala (u Simsa již pedruhé) na základě preskulého usnesení o stíhání neznámého pachatele ze dne 6. 1. 1977. V napjatém ovzduší prohlídky došlo ke kolizi. Rodina Simsovců chová jako vzácnou památku osobní dopis Jana Patečly, jeden z posledních, který zasnulý filozof už jako mluvčí Charty 77 před svou smrtí napsal. Dopis měl být zabaven, případě pro takový postup neexistoval žádny závažný důvod, a tak se Jan Simsa v nepřípravě. Na penížujícím záseku proti pamí Simsové, jež chtěla dopis vzít do své úschovy, odpověděl rezhorčenou reakcí: ochránce peřádku od své ženy odstrčil.

Od tehoto okamžiku byl jeho osud zpečetěn; z vazby se už nevrátil. Z mnoha dobré vůle, jehož se hluboce dotýká bezpráví vůči druhým, se stal temný živel a nedůstojně se chovající násilník. Obžaloba, vedena v tomto duchu, požadovala nepodmíněný trest odňtí svobody na osmnáct měsíců, ačkoliv se taková záležitost obvykle vyřizuje trestem podmíněným (tak vysoká výměra trestu by se při zdravotním stavu Jana Simsy mohla deecela dobré stát trestem "na doživotí") a navíc navrhla uvalit na něj ochranný ohled jako na osobu zločineckých sklonů. Soud, pravda, tak daleko nezašel, te však vůbec neznamená, že řízení proběhlo v ovzduší nepředpejatosti. Spatný konec bylo možno odhadnout předem.

Nebudeme zabíhat de podrobnosti vlastního trestního řízení ani řízení odvolacího, které mezičím proběhlo (a které původní rozsudek potvrdilo); chceme především poukázat na příhlednou tendenci vrhnout stůj ce stůj ce nejhorší světle právě na ty občany, kteří mají edvahu protestovat proti porušování práv svých i svých spoluobčanů, a vyřadit je pod jakoukoliv

záminku ze společnosti jako mravě a občanský méněcenné a pedofilné. Pokud něco v této společnosti zvlášt pebuřuje, je to právě tato tendence.

O mladých lidech, kteří jsou pro údajné pebuření odsuzováni k nemalým trestům odňtí svobody (např. Ivan Manásek na 18 měsíců, Michal Kobal na 12 měsíců; soudní řízení v případě Petra Gibulky, Libora Chloupka a Petra Pešpichala bylo nedávno odřízeno, ale všichni zůstávají ve vazbě) a jejich akutečné provinění záleží v tom, že je neuspekuje hodnoty oficiální kultury a veřejného života a že svou životní cestu hledají po svém, se záměrně trousí nepravidlivé pověsti, že jde o protispolečenská individua a narkomany. Pekračuje se v tom, co už známe z jiných případů.

Pro majetkové delikty, jichž se nedopustil, byl ve vězení Ladislav Lis, jehož znají desítky tisíc pražských komunistů starší generace jako dleuhodetého obětavého funkcionáře. Otka Bednářová z Prahy je stíhána, protože se ujala věci své spoluženkyně a ta se v dalším průběhu událostí (pod tlakem hrozob a slibů) obrátila proti ní jako svědek obžaloby, vinící O. Bednářovou z trestného činu úteku na státní orgán a orgán společenské organizace a z trestného činu návodu k témuž trestnému činu. Pro ztěžování výkenu pravomoci veřejného činitele je obviněn mladý katolický farář z Břeclavi, František Bublan, protože vyvěsil v době smutku nad úmrtím papeže černý prapor a ač jej na příkaz už v ranních hodinách 20. srpna 1978 stáhl, navíc vzháptí ztratil státní souhlas k výkenu svého úřadu, ale te právě zřejmě šlo.

Případ Jana Simsy je zvlášt pebuřující. Z některých výroků, jež před soudem padly, by nazasvěcený mohl nabýt dejmu, že redinu a společenské prestiži, v němž žije, je propastně vzdálené životu československého lidu, že patří k jakémusi inferiernímu světu a přitom je právě tento muž výraznou pestavou českého veřejného a duchevního života, je jedním z těch, kdo nejednou zvolna své křesťanské snásení spojují s úsilím o společenskou nápravu a statečně hájí věc socialismu už od svého mládí. Demokratická a pekřevá tradice Simsovy rediny je příkladem: Jaroslav Simsa, Janův otec, byl pozemkovému myslitelskou eseností předvalačné republiky, orientovanou pekřevě a levicově, a zahynul po pětiletém věznění v koncentračním táboře; matka Jana Simsy byla významnou odbojovou pracovnicí a po válce řadu let působila v Komunistické straně Československa. Působivým svědectvím této tradice je originální sbírka vězenské válečné korespondence, kterou pod názvem Úzkost a naděje (1969) vydali manželé Milena a Jan Simsovi.

Janu Simsovi je u bytestně blízké myšlenky jeho vrstevníka dr. Martina Luthera Kinga. Když se na ně očítel ve své závěrečné řeči před soudem edvelet, byl streze přerušen a napomenut. Pečujeme za svou povinnost říci za Jana Simsu te, co on sám říci nemohl. Byl te právě Martin L. King, jehož jméno se stalo jedním ze symbolů boje za lidská práva a proti rasismu nejen ve Spojených státech, kde svým "drahým kolegům duchovním" odpevňel z vězení na kritiku, v níž ho kárali pro jeho "konflikty se zákonem": Sloboda nikdy není utiskovatelem poskytována ochotně, privilegování se zřídka vysad vzdávají debovelně, sloboda musí být utiskovanými výžadována.

Mohli bychom se otázet: Zredila se snad tato republika z jiných zkušeností? Redila se z jiných zkušeností její socialistická orientace? A nebylo řečeno, že státy Býjí a trvají idejemi, z nichž vznikly?

Vláda tehoto státu se může cítit uražena, mluvíme-li o útisku v souvislosti s poměry, za něž odpevňá. Ale pokud budou platit usnesení spravedlnující a podnecující řešit rezerty a sporu o politické názory a občanské pestroje násilně, dětovat s obhajci lidských a občanských práv jako s nepřáteli společnosti, pekřevat a pomlouvat je, jaké by byli vyvrhále, detud bude mít vrch zvůle a zákon bude jen jejím pláštíkem. A za takové situace bude nadíle akuteční zločinci brát "spravedlnost" do svých rukou, jak e tem nejnevější peďavá svědectví zákeřné přepadení Jiřího Kasala, signatáře Charty 77 z Liberce.

Ustanovení Generální prokuratury ČSSR, vztahující se k Chartě 77, zájmy

spelečnosti nechrání, nýbrž peškozují. Nesleučí upevnění právního řádu, libovolně a širce se jimi manipuluje (v rozsudku vyneseném proti Janu Simsovi se z usnesení z ledna 1977 o stíhání neznámého pachatele stalo usnesení stihající přímo Jana Simsů), takže se prohlubuje pecit právní nejistoty. Má-li se veřejný život v naší zemi zdravít, musí být tato usnesení jako pretiprávní zrušena. Se zdravým veřejným životem jsou nezlučitelné.

Budeme se o te zasazovat spolu se všemi, jimž na upevňování právního řádu záleží - společně se svými spoluobčany i s odpovědnými činiteli, kteří nezavírají oči před skutečnými hřežbami a nejsou hluší, slyší-li oprávněné stížnosti občanů - a te tak dlouho, dokud nebudeu jako bezdůvodně diskriminující a protiprávní smulevána.

Prakas, Brno, 30. září 1978

**Dr. Ladislav Hajdánek
mluvčí Charity 77**

Marta Kubíčková
mluvčí Charity 77

**Br. Jaroslav Šabata
mluví Chartu 77**

Poznánky 1

Text vypracovali tři mluvčí dne 30. září 1978. Dr. Jaroslav Šabata jej slíbil doplnit o informace z posledních dvou procesů. Předchozí mluvčí tak učinili sami, neboť na Dr. Jaroslava Sabatu byla mezi tím přetiprávně uvedena vyšetřovací vazba.

Praha, 8. října 1978

Dr. Ladislav Hajdánek
mluvčí Charity 77

Marta Kubíšová
mluvčí Charity 77

— — — — —

CHARTA 77 - Dokument L-29

Do dnešního dne se k Prehlášení Charty 77 ze dne 1. 1. 1977 připojili následující občané, kteří zároveň souhlasili se zveřejněním svých imen:

Vladislav Balabán, mechanik
Zdeněk Buk, zámečník
Vladimír Čermák, dělník
Jan Čepička, dělník
Albert Černý
Milan Daler, poštovní zaměstnanec
Karel Duda, dělník
Jitka Exlerová, studující
Petr Fiala, dělník
Anděla Goldmanová, duchedkyně
Jiří Gruša, spisovatel
František Hachman, bohemolog
Vít Bohumil Hemelka, čísňák
Dr. Dana Horáková, překladatelka
Josef Horn, skladník
Petr Hrach, tepiř
Jitka Jakková, dělnice
Ivana Júnevá, laborantka
Josef Kerdík, duchevní
Josef Krejča ml., zaměstnanec spejib
Jareoslava Kučnířová, projektantka
Lilian Landová, studující
Gabriel Levický, dělník
Martin Litemíský, geofyzik
Mileslav Mašek, prezezní chemik

Rudolf Mraček, pedlahář
Markéta Němcová
Pavla Němcová
Antonín Němejc, dělník
Walter Pano, figurant
Stanislava Petrevová, laborantka
Jan Pilnáček, tepíč
Jareoslava Pilnáčková, technička
Ladislav Plíva, dělník
Karel Peklop, dělník
Jan Smital, dělník
Rudolf Suchý, dělník
Martin Sims, sazeč
Otakar Skarohlíd, vrtný dělník
Jareoslav Sváb, zámečník
Robert Tandeltmayer, elektromentér
Karel Tauš, jevištění technik
Jim Uhrin, stavební dělník
Jareoslav Vlach, dělník
Jareoslav Veteček, dělník
Vladimír Vraštil, dělník
Vladimír Vrba, dělník
Pavel Veteček, dělník
Jan Wunsch, feta-laborant
Ladislav Zateri, atmařík

V Praze dne 10. května 1978

Dr. Ladislav Hejn
mluvčí Českého 77

Marta Kubíšová
mluvčí Charity 77

Titul.

Mezinárodní červený kříž
Zeneva - Svýcarsko

Výzva mezinárodní veřejnosti

Odvolávajíc se na mezinárodní solidaritu žádá Charta 77 mezinárodní demokratické organizace a pekřekevou veřejnost vůbec - především pak Mezinárodní červený kříž -, aby se neodkladně zasadily o přerušení výkonu trestu tří československých politických věznů:

Mileslava Černého,
Jiřího Lederera
Jana Simsy.

Jejich zdravotní stav je kritický a vzbuzuje vážné obavy o jejich další osud.

Dr. Ludislav Hajdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubišová v.r.
mluvčí Charty 77

Dr. Jaroslav Šabata v.r.
mluvčí Charty 77

V Praze dne 1. 10. 1978

Příloha:

Stručná charakteristika zdravotního stavu Mileslava Černého, Jiřího Lederera a Jana Simsy.

Příloha :

Mileslav Černý (48let) byl vzat do vazby v březnu lounského reku a odsezen okresním soudem v Liberci ke třem rokům odňtí svobody nepodmíněně v I. nápravně výchovné skupině. Údajně se dopustil trestného činu pobuřevání § 100, odst. 1 písm. c tr.z. tím, že na veřejných místech v Liberci umístil plakáty požadující zveřejnění Charty 77. Do výkonu trestu byl zařazen v NVU Plzen - Bory. V současné době má odpykánu polovinu trestu a jeho celkový stav vzbuzuje vážné obavy, zda se dejíje svého propuštění.

Mileslav Černý trpí přes dvacet let pořazovou epilepsií po těžkém lebečním traumatu. Pro úraz rukou mu byla přiznána 28 procentní invalidita. Z počátku výkonu trestu se objevily epileptické záchvaty, m.j. v důsledku nedostatečné medikace. Byl kázenky trestán pro své stížnosti na nedostatené lékařské sčetření, na způsob zacházení (během záchvatu byl dozorci tělesně trestán), konečně za to, že nebyl s tím plnit pracovní normu. Vzhledem k tomu, že do června 1978 měl 27 kázených trestů, což prakticky představuje nepřetržitý pobyt v kerekci, byl rozhodnutím okresního soudu v Plzni přeřazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Za váce než půl roku pobytu v kerekci ztratil jednu třetinu tělesné váhy a váží pouhých 50 kg. (Ještě 24. 2. 1978 měl 76 kg. Nemá dietu, ačkoli trpí chorebou žlučníku, pro kterou léky dostává. Jeho příděl potravy je krácen na polovinu. Obnovily se mu hemoreidy, které měl v předešlých letech dvakrát operovány a silně krvácí z žlučníku. Poslední článek malíčku pravé ruky má zlomený a nešetřený dláhu. Zrak se zhoršil o 1 dioptri, v krváceních dásních chybí zuby. Veškeré stížnosti vězněného, rediny i obhájce jsou bezvýsledné. (Ošetřujícím lékařem Mileslava Černého je MUDr Kolbek, náčelníkem NVU Plzen-Bory je pplk Ježek.)

Jiří Lederer, signatér Charty 77, narozený 15. 7. 1922 byl vzat do vazby dne 13. ledna 1977. V říjnu 1977 odsezen městským soudem v Praze za trestný čin podvracení republiky podle § 98, odst. 1, 2, písm. a tr. z. na 3 roky nepodmíněně ve II. nápravně výchovné skupině (zasílal do ciziny literární práce českých autorů, kterým není dovoleno v CSR publikovat). Začátkem února 1978 byl Jiří Lederer eskertován do NVU Ostrava (adresa: 70128 Ostrava, přihr. 28).

Již ve vazbě ve věznici MS č. 1 Praha - Ruzyně trpěl Jiří Lederer silnými žaludečními obtížemi, vyvolanými buď žaludečními vředy nebo žaludeční neurezou. Přesto nebyl po celou dobu poslán na lékařské vyšetření. Až od poloviny července roku 1978 se u něj objevily srdeční potíže, nespavost, silná vyčerpanost a stavý deprese. Jeho zdravotní stav musel být zřejmě vážný, když NVU povolila Jiřímu Ledererovi mimořádný expres dopis manželce, ve kterém ji informoval o svých potížích a žádal lékařskou diagnostiku z r. 1973; jeho potíže mu totiž připomínaly tehdejší onemocnění - peruchu štítné žlázy, která se u něho objevila poprvé v době jeho pobytu v NVU Plzeň - Bory v roce 1972 a na kterou se léčil pak ještě dva roky po svém propuštění. Lékařská zprávy z té doby zní: "Patient Jiří Lederer, nar. 1922 byl v léčení ambulance Interního oddělení Strašov, Praha 6, od května 1973 po dobu dalších dvou let. U pacienta byla zjištěna hyperthyreosa s difusní strumou - Akumulace J 131 z 22. 5. 1973: za 4 hod. 19,2% za 24 hod. 60,8% (zvýšená hodnoty)". Tuto lékařskou zprávu odeslala manželka Jiřího Lederera Elsbeta Ledererová hlavnímu lékaři NVU Ostrava a poněvadž celý měsíc nedostala žádání konkrétní dřední sdělení o zdravotním stavu svého muže, požádala telegraficky náčelníka NVU, aby ji informoval, jak se jejímu muži daří, zda dostává léky a zda by ho mohla osobně navštívit. Poněvadž náčelník odpověděl velmi neurčitě, manželka Jiřího Lederera svou žádost opakovala. Do dnešního dne na ni nedostala odpověď. Z dopisu od svého muže ze dne 22. září se dovídá, že Jiří Lederer je od 4. září 1978 ve vězenské nemocnici v NVU Praha - Pankrác, nám Hrdinů 1300, Praha 4. Oficiální zprávy nejsou. Znepokojení nad jeho osudem je tím významnější, že se jedná nyní zřejmě o recidivu nemoci, která je vždy spojena s vězenským režimem. V posledních deseti letech je Jiří Lederer ve vězení potřetí a te představuje skoro tři roky, které má za sebe, a zbyvá mu ještě 15 měsíců do ukončení teheto posledního trestu.

Jan Šimša, nar. 2. 10. 1929 je ve vazbě od dne 30. 5. 1978. Nejprve byl obviněn, že napadl veřejného činitele, potom obžalován podle § 155 písm. a tr. z., že použil síly, aby působil na výkon pravomoci veřejného činitela. Dne 30. 8. 1978 byl městským soudem v Brně odsezen k odnětí svobody nepodmíněně na dobu 8 měsíců.

Jan Šimša je výměně nemocen, trpí ohrenickou chladovou alergií, která vyžaduje speciální léčbu a přesné dodržování životoprávy. Před několika lety byl potížen strátou ledviny. Dále občas trpí srdeční slabosti a bolestmi v nehou. Z korespondence s rodinou vyvítá, že poměry ve věznici nedovolují Janu Simsovi dodržování všech potřebných postupů a pravidel životoprávy. Výrok Jana Šimsy před vynesením rozsudku, že pobyt ve vězení v případě nepodmíněného odsezení se prakticky bude rovnat do životního vězení, svědčí o tom, že Jan Šimša se cítí vážně ohrožen nejen na zdraví, nýbrž na životě. Tvrdzení předsedkyně senátu při hlasování 1. článku, že ve vazbě se mu dostává plná lékařská péče, označil Jan Šimša za dezinformaci. Stěžoval si dále na to, že první den zadání byl ve chladné a vlhké cele a jeho zdravotní stav se zhoršil akutním atakem chladové alergie. Dále uvedl, že během vazby nedošlo k podrobnému vyšetření jeho zdravotního stavu a nebyly k dispozici nálezy a odberné posudky o jeho charakterech z dřívější doby.

Prezident ČSSR
dr. Gustáv Husák
Praha - Hrad

Pane prezidente,

s blížícím se šedesátým výročím státní samostatnosti našich národů se na Vás obracíme jako na jediného ústavního činitele, který může udělit milost občanům, proti kterým je vedeno trestní stíhání nebo kteří si odpykávají uložené tresty. Domníváme se, že realizace práva udělit milost patří k základním principům společnosti, hlásící se k humánním zásadám správy veřejných věcí.

Vyzýváme Vás proto, abyste v duchu Ústavy ČSSR a obecně uznávaného pojetí výkonu presidentské pravomoci rozhodl o všeobecné amnestii.

Připomínáme přitom, že v československých věznících jsou ve vazbě nebo si odpykávají tresty i mnozí občané, kteří jsou – podle našeho názoru – stíháni nebo od soudu neoprávněně, tj. pouze za projevy svých názorů nebo svého náboženského cítění.

V Praze dne 8. října 1978

Marta Kubíšová
mluvčí Charty 77

Dr. Ladislav Hajdánek
mluvčí Charty 77

Pan

dr. Gustáv Husák
prezident ČSSR

Praha - Hrad

Pane prezidente,

Neustavně se opakující zásahy československých státních orgánů do elementárních občanských práv vyvrcholily dne 1. 10. 1978, kdy byl orgány SNE nezákonné zadržen mluvčí Charty 77 dr. Jaroslav Šabata a rozhodnutím okresního prokurátora v Trutnově něj na něj byla uvalena vazba. Je držen ve věznici MS v Hradci Králové. Tomuto nesmyslnému činu zvlále předcházel zákon SNE vůči J. Šabatovi a několika dalším občanům, kteří dne 1. 10. 1978 navštívili okolí cesty nebo přímo

cestu československo-polského přátelství v Krkonoších, volně přístupnou občanům obou států a kteří byli přesto bezpečnostními orgány zadrženi a nejméně ve dvou dalších případech odvezeni na oddělení VB v Pece pod Sněžkou. Jeden ze zadržených zde pak byl svědkem toho, jak byl dr. Jaroslav Šabata surově vlečen po chodbě, jak s ním policisté několikrát mrštili proti zdi a pak ho zatáhli do kanceláře, odkud bylo slyšet rány dopadající na člověka, výkřiky dr. Šabaty a jeho protesty proti neoprávněnému násilí.

Zákrok policejních orgánů neměl od samého počátku žádnou oporu v platném právním řádu a utvruje nás v přesvědčení, že musíme všemi zákonými prostředky protestovat proti opakujícím se útokům státních orgánů vůči všem občanům, důsledně trvajícím na svých nezadatelných občanských právech. Akt hrubého násilí proti Jaroslavu Šabatovi si vysvětlujeme jako akt msty za jeho nechrožené a čestné postoje. Jaké výsměch principům práva a spravedlnosti se nám proto jeví jeho nynější obvinění z útoku a napadení veřejného činitele podle § 155 odst. 1, písm. a/ a § 156 odst. 2 trestního zákona. Nikdo z lidí, kteří Jaroslava Šabatu znají osobně, neuvěří totiž tvrzení, že tento klidný a rozvážný člověk by se mohl podobného trestného činu dopustit.

Vězněním Jaroslava Šabaty, pro které ostatně nejsou dány žádné zákoné důvody, na sebe berou státní orgány před domácí i světovou veřejností odpovědnost za ty nejzávažnější důsledky. Připomínáme v této souvislosti ~~marty~~ tragické úmrtí mluvčího Charty 77 prof. dr. Jana Patečky, které bylo v přímé souvislosti s dlouhotrvajícími policejnimi výslechy, jimž byl neodvodeně podrobován. Je totiž obecně známo, že dr. Jaroslav Šabata prodělal dva infarkty myokardu a jeho současný zdravotní stav - těžká srdeční ischemie - může dalším pobytom ve vězení doznat vážné až nenapravitelné následky.

Žádáme Vás proto, pane prezidente, abyste ze své pravomoci zajistil bezodkladné propuštění dr. Jaroslava Šabaty z vězení a důkladné vyšetření celé záležitosti včetně potrestání viníků napadení dr. Šabaty.

V Praze dne 8. května 1978

Marta Kubišová
mluvčí Charty 77

Dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

— 00000 —

Sdělení č. 32

Vyšetřovatel VB v Břeclavi zahájil dne 20. 8. 1978 trestní stíhání proti Františku Bublanovi, nar. 13. 1. 1951, signatáři Charty 77, pro trestný čin ztěžování výkenu pravomoci veřejného činitele (§ 156 a tr. z.). František Bubla je administrátorem katolického kostela v Břeclavi a podle pokynu svých církevních nadřízených vyvěsil na tamní faru černý prapor na znamení smutku nad úmrtím papeže Pavla VI. Na výzvu příslušníka veřejného pořádku sejmul dne 19. 8. černý prapor vzhledem k dožínkovým slavnostem a po jejich skončení jej v nociích hedinách téhož dne znova vyvěsil. 20. 8. v časných ranních hodinách vyzval církevní tajemník Františka Bublana, aby prapor odstranil, což se okamžitě stalo. Přesto však měl podle názoru vyšetřovatele VB i okresního prokurátora tímto jednáním nějakým nejasným způsobem ~~znamenat~~ naplnit skutkovou podstatu uvedeného trestného činu. Např. zamítnutí stížnosti F. Bublana proti obvinění odvednuje okresní prokurátor rezorným tvrzením: "...je patrné, že dne 19. a 20. 8. 1978 byl na farní budově vyvěšen černý prapor a obviněný Bubla upozorněn, aby tento sundal pro dožínkové slavnosti. Černý prapor byl sundán a opětovně později vyvěšen, takže usnesení vyšetřovatele je důvodné, poněvadž jsou zde okolnosti, které nasvědčují tomu, že obviněný pokynu v zájmu veřejného pořádku neuposlechl.".

Dne 20. 8. 1978 byl František Bubla podrobен mnohahodinovému výslechu, jehož se zúčastnili též příslušníci StB z Brna, a v jeho bytě na fáře byla provedena domovní prohlídka. Nebyly nalezeny žádné předměty, související s údajným trestným činem, zato však byly odnata značkování náboženské literatury a magnetofonové pásky s hudebními nahrávkami.

Výber se domnívá, že postup orgánů SNS proti Františku Bublanovi nemá zákonné opodstatnění a pekládá celý "případ" za pouhou špatně vymyšlenou záminku k regresi proti signatáři Charty 77 a občanský aktuálnímu katolickému knězi (k širším souvisejícím viz též naše Sdělení č. 31). Františku Bublanovi byl obratem (k 31. 8. 1978) odnata státní seuhlas k výkenu duchovenstvské činnosti, takže kromě trestního postihu ztratil též možnost vykonávat své kněžské povolání a tím i svůj byt v Břeclavi. Jeho nynější adresa je: František Bubla, Březinova 19, Třebíč.

15. 9. 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 33

Dnes, tj. 15. 9. 1978 projednával senát městského soudu v Praze za předsednictví JUDr S. Pichové odvolání Michala Kobala a Ivana Manáška proti rozsudku obvodního soudu pro Prahu 10, jímž byli dne 9. 8. odsouzeni pro tr. čin pečlivování (§ 100/1 a tr.z.) - viz naše Sdělení č. 27. Odvolací soud sice napadený rozsudek vzhledem k formálním nedostatkům zrušil, současně však novým rozsudkem potvrdil vinu i výši trestu obžalovaných - tj. u Michala Kobala 12 měsíců nepodmíněného trestu odnětí svobody a nařízení ochranné ústavní léčby a u Ivana Manáška 18 měsíců nepodmíněného trestu odnětí svobody, u obou v I. nápravně výchovné skupině.

Soud se postavil za názor, že podpis Charty 77 a styky s jejími signatáři dostatečně prokazují nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení a odmítl v tomto ohledu připustit jakékoli důkazy ve prospěch obžalovaných. Oba obžalování ve své závěrečné řeči popřeli nepřátelské pohnutky svého jednání. Michal Kobal upozornoval na psychický nátlak, jemuž byl v průběhu dleuhé vazby (od únera 1978) vystaven, přičemž mu přes dva měsíce nebylo umožněno spojení s obhájcem. Předsedkyně senátu jeho závěrečnou řeč aragonitním způsobem přerušovala a nakonec ji předčasně ukončila. Účasti veřejnosti při seudním jednání nebylo tentokrát bráněno.

Výber peklédá tento proces za výstražný příklad toho, že v rezperu a ústavou a mezinárodními pakty jsou u nás lidé odsuzováni za své názory a projevy svého přesvědčení.

15. září 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 34

Signatář Charty 77 a člen Výberu na obranu nespravedlivě stíhaných Ladislav Lís i s byl po dvou-měsíčním věznění v Čiteměřicích propuštěn 13. září 1978 z vazby. Obvinění z 13. července dosud nebylo zrušeno. Ladislav Lís byl neprověřivě obviněn, že si ponechal peníze určené k vyplatě a že pálal svého na státních pozemcích. Od počátku bylo zřejmé, že cílem obvinění je perzekvovat Ladislava Lise za jeho občanské postoje. Okolnosti vazby a jejího ukončení tento názor znevětily. Ladislav Lís byl na údajnou trestnou činnost podle § 132 tr. z. vylýchán až 5. září, tedy týden před ukončením vazby. V jejím průběhu ho však několikrát navštívili příslušníci StB z Ústí nad Labem, kteří se ho pokoušeli od další občanské aktivity odradit a získat alejson pro emezenou spolupráci. Ladislav Lís rezhadně odmítl takové návrhy. Když krajská prokurátorka rezhadla o jeho propuštění, Ladislav Lís zdůraznil, že vazba nevedla ke zjištění pravdy, nybrž že takové zjištění znemožnila. Teprve nyní může předležít vyplatní listiny a podpisy brigádníků a potvrzení o odevzdání daní ze mny a tím i před orgány mocí prokázat, že žádoucí peníze nezacinil. Příslušné doklady přitom byly v chalupě Ladislava Lise při domovní prohlídce 13. 7. 1978. Nemohli je předležít ani příbuzní či právní zástupci, protože až do 5. září, kdy byl ohlášec poprvé u výslechu, neznali podstatu obvinění.

Vazba Ladislava Lise byla tedy zjevně motivována politickými zřeteli. K jejímu ukončení významně přispěla i široká solidarita, vyjádřená četnými jednotlivci i skupinami občanů.

18. září 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 35

Ve dnech 18. - 25. září 1978 má u krajského soudu v Plzni (místnost č. 82) probíhat hlavní líčení, při němž bude projednávána trestní věc těchto občanů:
Jarešlav Dvořák, nar. 16. 5. 1933, signatář Charty 77, bytem Havířov, Družstevnická 8, okr. Ostrava, je ženatý a má dvě děti, povoláním technik;
Robert Merganz, nar. 12. 12. 1930, signatář Charty 77, bytem Praha 4, Řestvířova 22, povoláním chemik, naposledy firžbář;
Ing. Václav Novotný, nar. 31. 8. 1928, bytem Praha 3, Kenčeva 242, bývalý novinář, nyní dělník;
Bedřich Raška, nar. 31. 1. 1936, bytem Skopalíkova 18, Brno, povoláním spejař;
Zdeněk Těšínský, nar. 29. 5. 1928, bytem Praha 2, Oldřichova 16, řidič;
František Veselý, nar. 5. 7. 1932, bytem Praha 4, Vysokého 60, bývalý důstojník, nyní řidič;
Jesou úhrnem žaleváni ze tří trestních činů proti republice: J. Dvořák,

V. Novotný a B. Raška jsou viněni, že se údajně dopustili přípravy tr. činu podvracení republiky (§ 98/1 tr. z.), a to jednak rozhovory které spolu vedli, jednak styky s filezefem J. Krejčím, žijícím tč. ve Vídni. Všichni výše jmenovaní s výjimkou V. Novotného jsou obviněni, že poskytli pomoc k pokusu tr. činu opuštění republiky, jehož se měl dopustit ing. Vojtěch Vala. Obžaloba konečně vini J. Dvořáka, R. Merganza, Z. Těšínského a P. Veise, že se údajně dopustili přípravy trestného činu opuštění republiky. Kromě Z. Těšínského jsou všichni obžalování ve vazbě. Všem hrozí trest odnětí svobody až do výše pěti let.

Současně Výber vydává materiál, v němž Petr Uhl seznámuje s podrobnostmi tehoto případu a souvisícího případu ing. Vojtěcha Vala.

18. září 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

K trestní věci proti Jaroslavu Dvořákovi a spol. a k trestní věci proti ing. Vojtěchu Valovi.

Městský prokurátor v Praze JUDr František Janda pedal u krajského soudu v Plzni obžalobu, již žaluje Jaroslava Dvořáka a jeho pět společníků, že se dopustili několika trestných činn přeti republike. V současné době probíhá u krajského soudu v Plzni hlavní líčení v této věci. Výber na obranu nespravedlivě stíhaných vydal k tomuto případu Sázení. Vzhledem ke složitosti prejednávané věci považuji za nutné podat podrobnější informaci, kterou rovněž vydává Výber na obranu nespravedlivě stíhaných.

K osobám obžalovaných:

Jaroslav Dvořák, nar. 16. 5. 1933, ženatý, dvě děti, bytem Družstevnická 8, Havířov, okr. Ostrava, je signatářem Charty 77. V sedesátých letech byl vězněn za nedovolené opuštění republiky a útek z vězení. V sedesátých letech pracoval jako technik. Je autorem několika projektů, týkajících se nových metod těžby uhlí. Tyto projekty však nebyly čs. úřady přijaty a využity. J. Dvořák byl přesvědčen, že odmítnutí jeho projektů je způsobeno nesprávnými politicko-hospodářskými záměry čs. úřadů a snažil se odejít do zahraničí, protože doufal, že jeho práce tam bude přijata s pochopením. Pokušil se převést manželku a děti přes Rumunsko; byl však uvězněn a v r. 1971 edcuzen ke čtyřem letům odnětí svobody za trestný čin opuštění republiky (§ 109, odst. 1, 3 a tr.z.) a zároveň za trestný čin perušování povinnosti při nakládání s finančními a hmotnými prostředky (§ 127 tr.z.), jehož se měl dopustit jako vedečí družstva Progres v Ostravě. J. Dvořák je přítelom signatáře Charty 77, filezefa Jaroslava Krejčího, který byl v letech 1973 - 75 vězněn za trestný čin podvracení republiky a v létě 1977 se vystěhoval do Vídni. V r. 1975 byli v NVÚ Plzeň - Bory vězněni s Jaroslavem Dvořákem a Jaroslavem Krejčím i ing. Václav Novotný, vězněni s Jaroslavem Dvořákem a Jaroslavem Krejčím i ing. Václavem Nejedlým, Robertem Merganzem a Bedřichem Raškou, kteří jsou rovněž stíhaní v této trestní věci, a dále Josef Zahora z Lázní Libverda, Aleš Bluma z Brna, ing. Vojtěch Vala z Prahy a signatář Charty 77 Otte Černý z Prahy, kteří v této trestní věci vystupují jako svědci. - J. Dvořák je ve vazbě od 12. 1. 1978.

Ing. Václav Nejedlý, nar. 31. 8. 1928, rozvedený, bytem Koněvova č. 242, Praha 3, pracoval v sedesátých letech jako zahraniční diplomatický ředitel Československého zahraničního úřadu v NSR, kde se před navázáním diplomatických styků mezi Československem a NSR snažil působit jako neoficiální "předdiplomatický" zástupce. Za tím účelem nevázeval i kontakty s představy politických stran. Jeho čs. spolupracovníci ze sdělovacích prostředků byli tehdy přesvědčeni, že plní službu v zahraničních službách. Obžaloba nyní uvádí, že v r. 1974 byl edcuzen za trestné činy vyzvědačství (§ 105 tr. z.) a ohřezení devizového hospodářství (§ 146 tr. z.); rezudkem z roku 1974 byl však pravděpodobně odcuzen ke čtyřem letům odnětí svobody (dolní hranice trestní sazby pro

trestný čin vyzvědačství je deset let); výkon teheto trestu měl skončit v r. 1976. V r. 1976 před propuštěním byl znova obviněn, tentokrát z útoku na veřejného činitele (§ 156, odst. 2 tr.z.), jehož se měl dopustit slevním napadením dozorce. Byl odsouzen a propuštěn na jaře 1977. Do 12. ledna 1978, kdy byl vzat do vazby, pracoval jako čisticí tramvajových výhybek.

Bedřich Raška, nar. 31. 1. 1936, rozvedený, Skopalíkova 18, pracoval v šedesátych letech jako spejaf. V r. 1971 byl odsouzen k několikaletému trestu odňtí svobody pro trestné činy padělání a pozměňování veřejné listiny (§ 176 tr. z.), únosu (§ 216 tr. z.), zavlečení do ciziny (§ 233 tr. z.) a pokusu o opuštění republiky (§ 109 tr. z.). Ve vazbě je pravděpodobně od ledna 1978.

Robert Merganz, nar. 12. 12. 1930, rozvedený, bytem Čestmírova 22, Praha 4, je signatář Charty 77. Je chemik-průmyslovák a do r. 1971 pracoval jako zástupce jednoho čs. podniku zahraničního obchodu. Do té doby byl členem KSC. V r. 1971 byl odsouzen za pokus o trestný čin zavlečení do ciziny (§ 233 tr. z.) a únosu (§ 216 tr. z.), neboť se snažil přepravovat přes čs. hranici svého syna, který byl seudně svěřen do péče Merganzovy bývalé manželky. Již dříve, v r. 1958, byl trestán za nedovolené opuštění republiky. Nyní je ve vazbě od 12. 1. 1978, předtím pracoval jako udržbář.

František Kramář Veselý, nar. 5. 7. 1932, ženatý, bytem Vysočileva 60, Praha 4 - Michle, je bývalý důstojníkem čs. armády, od r. 1970 v záloze. Pracoval jako provozní v hotelu; je ve vazbě pravděpodobně od ledna 1978. Je jediný z obžalovaných, který v minulosti nebyl vězněn.

Zdeněk Těšínský, nar. 29. 5. 1928, ženatý, bytem Oldřicha 16, Praha 2 - Nusle, do r. 1950 v čs. armádě jako letec, od té doby pracuje jako řidič. Je politickým vězňem padesátych let: v r. 1954 byl odsouzen za údajnou vlastizradu (trest byl zahlašen). V r. 1970 byl odsouzen k podmíněnému trestu za trestný čin ubližení na zdraví (z nedbalesti - § 223, odst. 1, 2 tr. z.). Ve vazbě byl od 12. 1. 1978 a asi po šesti týdnech byl propuštěn.

Prekurátor nyní žaluje Jaroslava Dvořáka, ing. Václava Novotného a Bedřicha Rašku, že se v r. 1975, kdy byli ve výkonu trestu v NVU Písek-Bory a pokud jde o J. Dvořáka i později, tj. po jeho propuštění, dopustili přípravy k trestnému činnosti podvracení republiky podle § 7 odst. 1 k § 98 odst. 1 tr. z. Tento trestný čin spatřuje prekurátor především v tom, že ing. Novotný vypracoval teze na téma helsinské konference a její třetí koš, v nichž srovnával poměry ve východní a západní Evropě a pojednával o poměrech v čs. vězeních. Teze prý hedlal poslat do zahraničí při preštřednictvím Josefa Záhory. Dále ho spatřuje v tom, že tři jmenovaní zamýšleli po propuštění opustit Československo a (cituji z obžaleby) "uvažovali zřídit na území NSR tzv. nezávislý televizní vysílač, preštřednictvím jehož chtěli propagovat kapitalistický způsob života a uvažovali, ale sponě některí z nich (obžaloba neuvádí ani kteří, natož pak nějaký dokaz pro své tvrzení) o možnostech diverzních akcí proti čs. občanům působícím v zahraničí a vytváření tlaku na čs. úřady pomocí požadavku výkupného, z něhož chtěli finančovat podvratnou činnost proti ČSSR a podporovat ideologická centra v zahraničí". Zmíinku obžaleby o údajných úvahách o diverzích akcích je však nutno posuzovat - na základě dosavadních zkušeností se snahou StB o odhalení terorismu a vzhledem k osobním vlastnostem některých obžalovaných a svědků - velmi skepticky. Obžaloba dále uvádí, že J. Dvořák věděl, že ing. Novotný má styky s redincem Helmuta Schmidta a na Willyho Brandta. Konečně viní prekurátor J. Dvořáka, že (cituji) "poskytl Jaroslavu Krejčímu písemný materiál - tzv. osudu obviněného Dvořáka". J. Krejčího označuje prekurátor v obžalebě za člověka s nepřátelským postojetem k "socialistickému společenskému a státnímu zřízení"; tato nepřátelská

telství prý prekazuje účast Krejčího na "Mezinárodním Sacharovově svědectví" (:tribunálu) a "pařížské skupině Vienale" (:benátské Biennale?).

Pokud jde o ing. Václava Nevenného (obžaleba ho viní jen z přípravy podvracení republiky, nikoliv z dalších trestních činů), prokurátor uvádí, že po propuštění z výkonu trestu v r. 1977 se nezapojil do činnosti ostatních (i pokud tedy jde o další přípravy podvracení republiky), ale neučinil opatření podle § 66 tr. z., tj. (uvádí podle tehoto ustanovení trestního zákona) škodlivý následek trestního činu nezamezil nebo nepřavil, ani neučinil o trestním činu oznámení v době, kdy škodlivému následku trestního činu mohlo být ještě zabráněno. Prokurátor ovšem neuvedl, v čem vidí škodlivý následek žádané přípravy trestního činu podvracení republiky. V odůvodnění obžaleby, a to jak v části o přípravě podvracení republiky, tak v další části o opuštění republiky, chybí ostatně – až na jednu výjimku – jakékoliv poukazy na důkazy jednotlivých tvrzení, takže odůvodnění působí nevřehodně.

Stejnou obžalebu žaluje prokurátor Jaroslava Dvořáka, Roberta Merganze, Bedřicha Rašku, Františka Veise a Zdenka Těšínského, že byli účastníky (poskytnutím pomocí) na pekusu trestního činu opuštění republiky (§ 10 odst. 1 c k § 8 odst. 1 k § 109 odst. 1 tr. z.), jehož se měl v říjnu 1977 dopustit ing. Vojtěch Vala.

Ing. Vojtěch Vala, asi 36 lety, byl v šedesátých letech důstojníkem čs. armády; v r. 1970 se stal – v rámci tzv. konsolidačního úsilí – třetím tajemníkem (pro vědu a techniku) čs. velvyslanectví ve Washingtonu. Podle hodinových zpráv plnil tehdy zvláštní úkoly. Někdy v první polovině sedmdesátých let byl odvelán do Československa, kde byl uvězněn a edcuzen pro trestní čin proti republike (pravděpodobně ohrožení státního tajemství z nedoblosti podle § 107 tr.z.). Na jaře 1975 byl propuštěn. Za pomocí obžalovaných si sestřobil motorový létací stroj – tzv. vírník – a nedůspěl se na něm pekusil koncem října 1977 přeletět čs.-rakouské hranice poblíž Bratislavы. Obžalování mu měli různou měrou pomáhat. Za tento čin a za údajný pekus trestního činu vyzvědačství (§ 105, odst. 1, 3 b, d tr. z.) byl dne 13. 6. 1978 edcuzen vyšším vojenským soudem v Příbrami k trestu odňtí svobody v trvání 13 let. V srpnu t.r. probíhale u Nejvyššího soudu ČSR v této věci odvolací řízení. Veřejnost byla z této veřejného zasedání vyloučena a výsledek projednávání mi není znám (na rozdíl od rozsudku prveinstančního soudu nebyl zveřejněn). Protože však ing. Vala byl edcuzen za použití odst. 3, písm. b, d zákonem ustanovení podle § 105 tr.z., tedy že se pekusil vyzradit státní tajemství, "ačkoliv mu jeho uchování bylo zvlášt uloženo", přičemž šlo "o tajemství zvlášt důležité", nabízí se vysvětlení, že Valův pekus o opuštění republiky posuzoval soud jako pekus o vyzrazení státního tajemství, jehož byl ing. Vala nositelem v době svého působení ve Washingtonu (později mu totiž žádné státní tajemství nemohlo být svěřeno) a které by jistě vyzradil, kdyby se mu podařilo dostat se na Západ. I když ing. Vala sledoval jen svůj osobní zájem a není stíhan za projevy svého přesvědčení, nelze přehlédnout, že jeho činnost a s ní spojená činnost obžalovaných v trestní věci proti Jaroslavu Dvořákově a spol., které byla v rezpu se zákonem (§ 109 tr.z.) a kterou nelze schvalovat, je pouhou snahou democi se politického práva opustit kterakoli zemi včetně své vlastní; tato práva je zaručeno mezinárodním paktem, který je součástí čs. právního řádu. Toto právo lze sice omezit z důvodu ochrany národní bezpečnosti, veřejného řádku, veřejného zdraví nebo morálky nebo z důvodu ochrany práv a svobod druhých, ale taková omezení musí – podle paktu – stanovit zákon. Čs. zákon o cestovních dekladech tato omezení zákonem nestanoví a ponechává na libovůli anonymních policejních úředníků, jestli vydají povolení k cestě. Tento zákon činí z ostatních zákonů, z nichž by omezení práva svobodného opuštění země mohla vyplývat, právně nezpůsobilé dokumenty a je v přímém rezpu s příslušným ustanovením paktu. V případě ing. Vala je navíc znepečejlivá výše trestu – 13 let –, fakt edcuzení za pekus o vyzvědačství a okolnost, že oficiální odvolací přestředky nezveřejnily žádné údaje

• skutkové podstatě jeho trestné činnosti, ačkoliv rozsudek musí být podle ústavy a trestního řádu vyhlášen vždy veřejně, a to i tehdy, když byly-li ze soudního projednávání veřejnost vyloučena. Právo opustit zemi - s nutnými omezeními, která však musí přesně stanovit zákon - jakož i právo na spravedlivé soudní řízení a na trest, který je v souladu se zákonem, má každý člověk, bývalé československé vyzvědáče nevyjimaje. V případě ing. Valy pak vyvstávají pechybnosti, zda trestní řízení téměř kritériem vyhovělo. Pro tyto pechybnosti je správné případ ing. Valy sledovat (jako to činí v obdobných případech Amnesty International), což ovšem neznamená ani schvalování jeho činnosti ani jakékoliv sympatie k jeho počinání. Elementární zájem o osudy těch, kteří zaujímali klíčová místa ve strukturách státní moci (včetně míst politických) a kteří se stávají obětí pronásledování, má ostatně perspektivní význam: Může v budoucnu působit jako zabranující nebo a sponzorizující faktor při eventuálním nezákonnému či zlevelném pronásledování odstraněných či poražených politických činitelů; tyto obavy nejsou nijak neodvědněné, jak dokazují události zejména posledních let.

Posledním bude obžaleby v trestní věci proti Jaroslavu Dvořáku a spol. Je příprava trestného činu opuštění republiky (§ 7 odst. 1 k § 109 odst. 1 tr. z.), které se podle prokurátora měli dopustit Jaroslav Dvořák, Robert Merganz, František Veis a Zdeněk Těšínský tím, že se pokoušeli vyrobit pádélky sestavných dokladů. Dále tím, že Z. Těšínský seznámil R. Merganza se švédským státním příslušníkem Bohuslavem Kyptou, od něhož R. Merganz a J. Dvořák chtěli koupit dva pasy po 2 500 DM. (I podle obžaleby chtěli vycestovat jen R. Merganz a J. Dvořák.) Koněčně se měli tehdejší trestné jednání dopustit tím, že zastupitelskému úřadu Turecka v Praze písemně nabídli možnost těžby nerostu z mořského dna za podmínky, že se turecká vláda postará o jejich odchod do zahraničí.

Případu trestního stíhání pro pokusy o opuštění republiky je v této zemi mnoho. V tomto případě bude stát před soudem šest mužů ve věku 42 až 50 let, z nichž tři byli již v minulosti za pokusy o opuštění republiky trestáni. Dva z nich - oba signatáři Charty 77 - vynaložili mnoho energie k dosažení téhoto cíle, přičemž nepoužili ani neshodlali použít násilí a v tomto případě nejdali ke škodě druhých. Jejich činnost je spojena s pedivným případem ing. Valy. Současným žalováním tří z nich pro údajnou přípravu podvracení republiky, již se měli dopustit ve vězení, interpretuje prokurátor celou záležitost v politické rovině a taková interpretace nemůže nevzbudit zasleuženou pozornost.

18. září 1978

Petr Uhl

Vydal: Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 37

Senát krajského soudu v Plzni, jemuž předsedal JUDr Milan Patzenhauer, vynesl dne 25. 9. 1978 rozsudek nad Jaroslavem Dvořákem, Robertem Merganzem, Bedřichem Raškou a Františkem Veisem (viz naše Sdělení č. 35). Ing. Václav Novotný a Zdeněk Těšínský byli ze společného projednávání s ohledem na svůj zdravotní stav vyloučeni.

Všichni byli uznáni vinovními ve smyslu obžaleby (viz Sdělení č. 35) a soudci uznali k nepodmíněným trestům odnétí svobody v trvání 18 měsíců. František Veis byl zařazen do první, všichni ostatní do druhé nápravně-výchovné skupiny. Rozsudek dosud není pravomocný.

26. září 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 36

Případ Miloslava Černého jsme uvedli ve Sdělení č. 12. Do vazby byl vzat v březnu loňského roku a odsezen ekresním soudem v Liberci ke třem rokům odnětí svobody nepodminěně v I. nápravně výchovné skupině. Údajně se dopustil trestného činu pobuřování (§ 100, písm. 1 c tr. z.) tím, že na veřejných místech v Liberci umístil plakáty, požadující zveřejnění Charty 77.

Otyřicetiletý dělník Miloslav Černý se považuje za nevinně odsezeného. Svou nedůvěru k soudu projevil tím, že se vzdal opravného prostředku. Do výkonu trestu byl zařazen v NVU Plzeň - Bory. V současné době má odpykánu polovinu trestu a jeho celkový stav vzbuzuje vážné obavy, zda se dožije svého propuštění.

Miloslav Černý trpí přes dvacet let pedrazevou epilepsíí po těžkém lebečním traumatu. Po úrazu rukou mu byla přimána 28 procentní invalidita. Z počátku výkonu trestu se objevily epileptické záchvaty, m.j. v dialekta nedostatečné medikace. Byl kázensky trestán pro své stížnosti na nedostatečné lékařské ošetření, na způsob zacházení (během záchvatu byl dozorci tělesně trestán), konečně za to, že nebyl s těmi plnit pracovní normu. Ta mu byla po delší době snížena na 80 procent. Vzhledem k tomu, že do června 1978 měl 27 kázenských trestů, což prakticky představuje nepřetržitý pobyt v korekci od 16. 2. 1978 dnes, byl rozhodnutím ekresního soudu v Plzni dne 18. 7. 1978 přeřazen do druhé nápravně výchovné skupiny. (Nebylo mu poskytnuto právo obhajoby, přestože trpí dlouhodobým organickým poškozením mozku.) Stížnost proti rozhodnutí soudu, kterou pedal v zákonné lhůtě tří dnů mu byla vrácena po několika dnech s odvoláním, že byla v zalepené obálce. Jeho stížnost ministerstvu spravedlnosti, která se týká zadřžování korespondence s redincou i s obhájcem, který v současné době podává podnět ke stížnosti proti porušení zákona, byla odeslána až po konfliktu s velitelem věznice.

Při návštěvě odsezeného dne 18. 9. 1978 byla jeho sestra paní Vlasta Mikešová Šekována neúnosným stavem, ve kterém se nachází. Za více než půl roku pobytu v korekci ztratil jednu třetinu tělesné váhy a váží pouze 50 kg. (Ještě 24. 2. 1978 měl 76 kg). Nemá dietu, ačkoli trpí chorebou žlučníku, pro kterou léky dostává. Jeho příděl potravy je krácen na polovinu a kapacitně obsahí 5 - 10 Kčs měsíčně vzhledem k tomu, že není schopen plnit normu více než na 65 procent. Obnovily se mu Hemoreody, které měl v předešlých letech dvakrát operovány a silně krvácí z konečníku. Poslední článek malíčku pravé ruky má zlomený a neosetřený dláhov. Zrak se zhoršil o 1 dioptri, v krváceních dásních chybí zuba.

Považujeme za nezbytné upozornit, že Miloslav Černý je těžce některému poštižen a jeho život závisí na příznivé životní správě a důkladné průběžné léčbě. Dlouhodobé podávání láků řady antiepileptik má vedlejší účinky a vyžaduje stálou kontroly. K jeho tělesným útrapám přistupuje naivě vědomí společenské křivdy, která započala rezudkem a tragicky pokračuje opatřením ve výkonu trestu.

26. 9. 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 38

V týdnu od 18. do 22. 9. 1978 provedla StB sérii opatření proti několika signatářům Charty 77 a dalším občanům. Záminky k těmto opatřením byly různé, jejich skutečným důvodem byla zřejmě nepřesná domněnka StB, tlumočená mluvčímu Charty 77 dr. Jaroslavu Sabatovi, že "20. 9. 1978 se má podepisovat společné prohlášení polského výberu společenské sebeobrany (KOR) a československé Charty 77". Tato domněnka odpovídala pravdě pouze v tom, že

Na dnu 20. 9. 1978 se v Praze konala tisková konference - přes zvýšenou aktivitu StB bez její pozornosti - na níž byli západní novináři seznámeni s materiály z druhé schůzky zástupců Výberu společenské sebeobrany (KOR) a Charty 77, která se uskutečnila v tomto měsíci. Oddebně ve Varšavě.

Již 18. 9. 1978 byli vyslýcháni mluvčí Charty 77 dr. Ladislav Hejdánek, Marta Kubíšová a dr. Jaroslav Sabata; při výslechách byli mimo jiné varováni před dalším rezvijením přátelských československo-polských styků. Dr. Jaroslav Sabata směl sice nakonec 20. 9. 1978 - s dvoudenním zpožděním - navštívit své příbuzné v Praze, byl však téhož dne s výše zmíněným upozorněním varován před stakem s dalšími osobami. Dr. Václav Benda, signatář Charty 77 a člen našeho výberu, byl od středy 20. 9. do pátku 22. 9. intenzivně střežen uniformovanými i neuniformovanými příslušníky SNB. 20. 9. v 19. 00 hodin byli při odchodu z bytu Petra Uhla zadrženi signatáři Charty 77 dr Martin Hybler a Ivana Hyblerová (v nejvyšším stupni těhotenství, porodila dne 24. 9. 1978) a jejich 16 ti měsíční dcera. Ivana Hyblerová a dcera byla po výslechu propuštěna ve 20. 30 hod., dr. Martin Hybler asi o dvě hodiny později. 20. 9. v 19.30 hod. byl v Praze příslušník StB, kteří mu vyhrožovali zabitím, zadržen katolický kněz Václav Malý, signatář Charty 77 a člen našeho výberu - strávil ve vězení 48 hodin. Téhož dne večer byl na československo-polských hranicích vyveden z vlaku student Tomáš Petřík, který není signatářem Charty 77, a byl Bezpečností zadržován po 65 hodin. Konečně krátce před pálením dne 20. 9. byli Petr Uhl a jeho manželka Anna Sabatová, signatáři Charty 77 a členové našeho výberu, přinuceni vystoupit z vlaku, jimiž se chystali odjet z Prahy. Po odmítnutí těchto protizákonného omezení mu osobní svobody byli příslušníky VB a OSOB fyzicky napadeni (údery hranou dlaně, deprovázěnými výkřiky "karate") převezeni do Konviktské ulice a pedrobeni osobní prehlídce. Anna Sabatová byla propuštěna asi po hodině. Petr Uhl byl zadržován po více než 96 hodin a nakonec po asi desetiměsíčné rozmluvě, při níž se mu orgán StB mj. částečně omluvil za brutální postup při zadržení, též propuštěn. Ve dnech 21. a 22. 9. 1978 byli výslechnuti signatáři Charty 77 Ludvík Vaculík, Julius Temík, Andrej Stankovič a další. Podle předběžných správ z Polska došlo také ve Varšavě a v Krakově v tomto týdnu k několika zatčením a domovním prehlídkám.

Výber pekládá za zřejmé, že zásahy orgánu SNB proti svobodě a lidské důstojnosti výše uvedených osob postrádaly zákonního opačnostně. Proto znova upozorňuje, že omezení resp. závazení osobní svobody jsou podle čs. právního řádu trestné činy.

27. září 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 39

Jak jsme již oznámili ve Sdělení č. 30, je Jan Zmatlík, narodený 1948, sociolog, signatář Charty 77, bytem Praha 5, Straupežnického č. 28, pracovník Výzkumného ústavu kriminologického při Generální prokuraturě ČSSR, již od 31. 8. 1978 ve vazbě ve věznici ministerstva spravedlnosti v Praze - Ruzyni (zástupci zaměstnavatele mu bylo přímo do věznice doručeno rozhodnutí o okamžitému zrušení pracovního poměru).

Uanesením vyšetřovatele StB ze dne 2. 9. 1978 je stíhaný "pro přípravu k trestnému činu podvracení republiky (§ 7/1 k § 98/1 tr. zá), neboť od konce roku 1977 do zadržení vyhovoval, roznožoval a připravoval se rozšírovat písemné materiály, jejichž obsah je zaměřen proti státnímu zájmu".

ní v ČSSR". J. Zmatlík vydal zmínované materiály již 31. srpna 1978 večer orgánům Bezpečnosti, jimiž byl předtím zadržen, vyslyšen a nakonec dovezen do svého bytu. Přesto byly 21. 9. 1978 provedeny domovní prohlídky v chalupě J. Zmatlíka (Líška, okres Děčín) a v bytě, který obývá společně s matkou. Prohlídka byla vykonána i v pokoji, užívaném matkou J. Zmatlíka, které proti tomuto postupu pedala stížnost. Při ebeu prohlídkách nebyly odnuty žádné písemnosti.

Vzhledem k tomu, že písemnosti zabavené již 31. 8. jsou materiály Charty 77, filozofické statí a literární práce, je trestní stíhání a uvěznění J. Zmatlíka hrubým porušením mezinárodních paktů o lidských právech, které jsou součástí československého právního řádu. Výber se proto obrací na všechny, kde tyto paktu respektují, aby se zasadili za ekamkíté propuštění J. Zmatlíka na svobodu a za zastavení trestního řízení stíhání proti němu.

27. září 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 40

V úterý 3. 10. 1978 v 7, 30 hod. se koná u Městského soudu v Brně, Rooseveltova 16 hlavní líčení s Petrem Číbulem, Liborem Chlupcem a Petrem Pešpíchem. Všichni jsou žalevaní pro tr. čin pobourování (č. 100 odst. 1, pásmo a tr. z.), jehož se údajně měli dopustit rozumězováním hudebních nahrávek, literárních textů a materiálů Charty 77 a organizováním koncertů (viz naše Sdělení č. 2 a č. 12).

Ve čtvrtek 5. 10. 1978 v 10,30 hod se bude u krajského soudu v Brně Rooseveltova 16 konat veřejné zasedání v tr. věci proti Janu Simsovi v 1. Seud projedná odvolání obžalovacího i prokurátora proti rozsudku městského soudu v Brně, jímž byl Jan Simsa odsouzen k osmnácti měsícům neodmítněnému trestu odňtí svobody (viz Sdělení č. 28).

30. září 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 41

Dne 1. 10. 1978 se měla uskutečnit třetí pracovní schůzka členů Výboru společenské sebeobrany (KOR) z Polska a signatářů Charty 77 z Československa. Orgány polské a čs. Bezpečnosti se tentokrát o plánované schůzce devěděly, vypátraly i místo, kde se měla konat a rozhodly se schůzku zrušit. Místo setkání - Cesta čs.-polského přátelství v Krkonoších - bylo obsazeno mnoha desítkami příslušníků polské UB a MO a čs. StB a VB; tyto orgány měly k dispozici mnoho aut, vybavených radiou technikou. Střížena byla i blízká rekreační střediska, horské boudy a lanové dráhy. Všichni turisté, pohybující se v blízkosti Česty přátelství, byli legitimováni. Obdobná opatření se údajně uskutečnila i na Oravě a v Tatrách. Tato koordinovaná akce policejních orgánů ebeu státu vyvolala značnou pozornost turistické veřejnosti. Z čs. strany se schůzky chtěli zúčastnit mluvčí Charty 77 Jaroslav Šebata, signatáři Charty 77 Rudolf Batták, Jiří Bednář, Václav Havel, Pavel Landovský, a Jiří Němec a dále student Tomáš Petřívý. Všichni se pekúšili různými způsoby dostavit se na místě schůzky,

některí však byli policií zadrženi a ostatní se z blízkosti místa setkání sami vzdálili, když viděli, že schůzka je zmařena. Jiří Bednář byl několik hodin internován a vyslychán v kiosku u zrušené ObM boudy na Cestě přátelství, odkud měl možnost vidět, jak polská policie zadržela členy KOR Jana Litinského, Adama Michnika a Piotra Naimského. Jiří Námeč, Tomáš Petřívý a Jaroslav Sabata byli zadrženi 1. 10. 1970 v Peci pod Sněžkou a odvezeni na okrsek VB v Peci. Tomáš Petřívý byl převezen do celý předběžného zadržení do Zacléře; po padesáti hodinách zadržování byl propuštěn na svobodu. Jiří Námeč byl převezen do celý předběžného zadržení v Praze, konviktské ulici; na svobodu byl propuštěn po 59 hodinách zadržení s obdobnou smlouvou. Formálně byli oba zajištěni podle § 29 zákona o SNB.

Na okraji VB v Peci pod Sněžkou se příslušníci SNB k Jaroslavu Sabatovi chovali hrubě a brutálně; je zjištěno, že dva uniformovaní příslušníci VB Jaroslava Sabatu tlačili rukama. Tomuto násilí bylo chodbou okrsku VB se Jaroslav Sabata nijak nebránil, přesto však byl poté vtažen do místnosti, odkud bylo slyšet křik a údery. Podle dostupných informací byl Jaroslav Sabata převezen do věznice ministerstva spravedlnosti v Hradci Králové a v souvislosti se zmíněným konfliktem obviněn z trestných činů úteku na veřejného činitele podle § 155 a § 156 tr. zákona. Konflikt byl vyvolán příslušníky VB. Výber proto připomíná, že násilí, jehož titul příslušníci použili proti Jaroslavu Sabatovi, nebylo zákresem ve smyslu zákona o SNB a že i sama užitá metoda násilí - údery rukou - není podle zákona o SNB (§ 32 odst. 1) přípustnou formou služebního zákreku. Jednání příslušníků bylo tedy takové povahy, že podle zákona nepočítali při tomto konfliktu ochranu veřejného činitele. Výber proto kvalifikuje trestní stíhání Jaroslava Sabaty jako nezákonité.

PmDr. Jaroslav Šabata, nar. 2. 11. 1927, signatář Charty 77 a její mluvčí, psycholog, bývalý vysokoškolský učitel na Univerzitě J. E. Purkyně, v r. 1968 člen ústředního výberu KSC, v letech 1971 až 1976 vězněný z politických důvodů, je nyní v invalidním důchodu. Trpí těžkou srdeční chorobou (prošel 2 infarkty myokardu). Má tři dospělé děti, jejichž adresy uvádíme: Anna Sabatová ml., Anglická 8, Praha 2; Jan Sabata, Havlíčkova 53, Brno; Václav Sabata, Leystrasse 106/III/8, 1200 Wien (Rakousko).

Celou akci Bezpečnosti pekládáme za protizákonné omezování osobní svobody občanů. Rozvíjející se spolupráci a přátelství polských a československých zastánç lidských práv nemůže přirozeně nijak namušit.

(Zpracováno podle zprávy Václava Havla ze dne 9. 10. 1978 a podle dalších pramenů.)

4. října 1978

Výber na ohru na ne spravedlivě stíhaných

Poznámky: Obvinění: § 155, odst 1, písm A tr. a. a § 156, odst. 2 tr.z.
Vše vyšetřuje: Vyšetřovatelka okresní prokuratury v Trutnově
Magda Adamová

Obhájce: JUDr Josef Beníš, Advokátní poradna 5, Václavské
nám. 41, Praha 1

J. Šabatovi by měla být doručena korespondence od kehkoliv; jeho
adresa je: J. Š., 2. 11. 1978 (datum nar. vždy uvést!)
Věznice MS
500 61 Hradec Králové

Sdělení č. 42

Dne 3. 10. 1978 se před senátem městského soudu v Brně za předsednictví JUDr Zdeňkavského konalo hlavní líčení v tr. věci proti Petru Číbulevičovi, Liboru Chloupkovi, a Petru Pospíchalevičovi (viz naše Sdělení č. 2 a č. 12 - Věra Cibulková byla mezitím propuštěna z vazby a tr. stíhání proti ní bylo zastaveno). Všichni tři jsou od dubna 1978 ve vazbě a žáleba je viní z tr. činu pobouřevání (§ 100/1a tr.z.).

Jehož se údajně měli dopustit tím, že rezonovali hudební nahrávky a literární texty a organizovali v bytech přátel vystoupení spěváků. V rozporu se zákonem nebylo na P. Pospíchaleviča ohlíženo jako na mláďatvého, ačkoliv se dlejné trestné činnosti dopustil před dovršením 18 let věku. Obžalování před soudem rezhodně popřeli, že by se dopouštěli tr. činnosti. V průběhu líčení pedali obhájci L. Chloupka a P. Pospíchaleviča návrh na propuštění svých mandantů z vazby. V odpoledních hodinách soud hlavní líčení přerušil a po poradě odrážel další projednávání případu na neurčito, aniž uvedl důvody svého rezhodnutí (což je postup přinejmenším neobvyklý) a aniž zaujal stanovisko k návrhu obhájců na propuštění L. Chloupka a P. Pospíchaleviča z vazby (což měl podle zákona učinit).

Ačkoliv jednání soudu bylo veřejné, byli do soudní síně vpuštěni jen rodiče obžalovaných. Přátelům obžalovaných, kteří se v počtu 20 - 30 k líčení dostavili, zabránili příslušníci SNE ve vstupu do soudní budovy, zjišťovali jejich tetožnost, fotografovali je a šest z nich předvedli a vyslechli. Další čtyři pražští přátelé byli při návratu z Brna zadrženi u Velkého Meziříčí, vyslyšcháni a přinuceni pedrebit se osobní prehlídce a prohlídce vozu. Zástupce Amnesty International, dr. Wolfgang Eigner z Vídni, který se chtěl procesu zúčastnit jako pozorovatel, byl zadržen při příchodu k soudní budově a propuštěn až po ukončení soudního jednání. Dalšímu výslechu a prehlídce byl pedreben též při překračování československo-rakouských hranic.

Výber pokládá postup proti P. Cibulkovi, L. Chloupkovi a P. Pospíchalevi za zvlášť otřesný případ justiční svévolie. Jsou stíháni výlučně za prověry kulturního zájmu a aktivity, na které mají plné právo nejen podle čs. ústavy a přijatých mezinárodních paktů, ale i podle elementárních norm civilizované lidské společnosti. Bez ohledu na výsledek procesu je již sama šestaměsíční vazba těžko odčinitelným příkolem, spáchaným na těchto třech mladých lidech.

Výber konstatuje:

Mnozí čs. kulturní a vědečtí pracovníci - včetně některých členů Výberu - provádějí obdobou "trestnou činnost" v daleko větším rozsahu než nadi tři mladí brněňští přátelé, aniž by za ni doposud byli trestně stíháni.

P. Cibulka a spol. jsou nevinými oběťmi nejen v právním ale i politickém smyslu; oběťmi, které jako neznámé a bezbranné byly vybrány za tím účelem, aby se tvrdý postup vůči nim stal precedensem, hrozbehou celé čs. neoficiální kultury a současně zkušebním kamenem reakce mezinárodní veřejnosti.

Nezvyklý průběh hlavního líčení i mimořádná a pretizákoná opatření proti zainteresované veřejnosti ukazují, že si státní moc není jistá přesvědčivostí svého vlastního stanoviska.

Vyzýváme proto domácí i mezinárodní veřejnost, aby důrazně vystoupila proti bezpráví, páchaném na třech mladých lidech - již proto, že s jejich osudem se možná rezhuje i s příštím osudu československé kultury.

5. 10. 1978

Výber na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 43

Ve dnech 8. a 9. září 1978 se před senátem městského soudu v Praze, Spálené ulici č. 2, konalo hlavní líčení v trestní věci proti obžalovaným Františku Hrabalovi, nar. 17. 7. 1952, dělníkovi, zaměstnanci v n.p. Mitas v Praze, bytem Na Pláštavě 123/27, Praha 10 - Hostivař a Jiřímu Volfovi, nar. 1952, dělníkovi z Jindřichova Hradce. Oba jsou ve vazbě od únera t.c. (Fr. Hrabal od 16. 2). Prokurátor je žaluje z trestného činu podvracení republiky (č. 98, odst. 1 tr. z.) a to Františka Hrabala pro šíření jeho politických statí (Palach - naše národní svědomí, Dali jste nám chléb a hry, Na naší straně je pravda a právo, Někdo k otázce a j.) mezi jeho přáteli, Jiřího Velfa pak pro šíření některých politických názorů Františka Hrabala i názorů vlastních, a to formou plakátů a nápisů na zdech a silnicích. Obhájcem Fr. Hrabala je JUDr. Adolf Lukavec z advokátní peradny 10/B, Praha 1, Stěpánská 16. Vše vyšetřoval vyšetřovatel Státní bezpečnosti por. Šak.

Během hlavního líčení si Jiří Volf stěžoval na hrubé zacházení vyšetřovatele Státní bezpečnosti. Soud chce teheto vyšetřovatele vyslechnout jako svědka, a proto hlavní líčení přerušil. Má se v něm pokračovat 11. října 1978 v 8.00 hodin v budově uvedeného soudu (místnost č. 83, 2. patre). Obžalovaný hrozí trest odňtí svobody od jednoho roku do pěti let.

Oba obžalovaní jsou ženatí, Jiří Volf má roční dítě. Manželka Františka Hrabala, Věra Hrabalová, bydlí na výše uvedené adrese. Je zaměstnána v SNTL ve Spálené ulici. František Hrabal trpí nemocemi páteře a zažívání traktu.

10. 10. 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 44

Dne 24. 9. 1978 zahájil vyšetřovatel okresní správy vyšetřování VB v Liberci kpt. Benda trestní stíhání signatáře Charty 77 Ladislava Germana, dělníka, bytem Vratislavice n. Nisou 1406, okr. Liberec, proti trestnému činu hanobení národa, rasy a přesvědčení (č. 198, písm. b tr. z.), neboť dospěl k názoru, že Ladislav ČERMÁK "veřejně a pohoršlivým způsobem hanobil skupinu obyvatel republiky proto, že jsou stoupenci socialistického společenského a státního zřízení". Ladislav German je vyšetřován na svobodě a hrozí mu trest odňtí svobody do jednoho roku.

Podle vyjádření Ladislava Germana bylo trestní stíhání vyvoláno incidentem dne 23. 9. 1978 v domě č. 1404 na sídlišti ve Vratislavicích. Na Ladislava Germana, který v mírně podnapilém stavu žádal služeb domovníka o klíč od společenské místnosti, napadly tři osoby, a to referent pro zvláštní účely n.p. Bytex p. Petřík, domovník Herda a bývalý spolupracovník L. Germana p. Petr; všechni jsou členové KSC. Utočili na něj slovně ("ty obránče lidských práv") a tloukl ho pěstmi do obličeje. Ladislav German se nebránil, byl převezen hlídkou VB na záchytnou stanici, druhý den byl obviněn z uvedeného trestného činu a vyšetřovatel podal návrh na uvalení do vazby. Po 48 hodinách předběžného zadržení prokurátor však rozhodl, že vazbu neuvalí. Ladislav German ve svém vyjádření také uvádí, že svědek Petr vypověděl, že L. German - v rozporu se skutečností - měl vyfknout výroky typu "komunisti posrany". Ladislav German uvádí, že již v minulosti došlo mezi ním a uvedenými třemi muži k několika konfliktům osobního rázu.

Ladislav German klade této trestní stíhání do souvislosti se svou aktivitou v Charter 77 (připomíme např. solidární akci skupiny libereckých občanů - mladých dělníků - za těžce nemocného vězněného Miloslava Černého

z Liberce, kterého osobně nikdo z nich nezná) a rovněž do souvislosti s nedávným teroristickým útokem na signatáře Charty 77 Jiřího Kasala (viz naše Sdělení č. 29).

10. 10. 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 45

Od 29. března 1978 je ve vazbě Jiří Veselý, bytem Liberec - Královský Háj, Kubánská 378. Je obviněn z trestného činu poburování (čl. 100, odst. 1, písm. a tr. 2.), jehož se měl dopustit dlouhodobým zasíláním dopisů státním orgánům; tyto dopisy měly charakter sociologických a politologických studií kritického zaměření. Hlavní líčení se mělo konat již v červnu t.r., ale jeho termín byl několikrát přesunut.

Jiří Veselý byl do roku 1969 středoškolským profesorem na Střední ekonomické škole v Liberci; pro své postoje z let 1968 - 69 byl propuštěn a po období nezaměstnanosti pracoval až do svého zadružení v advokátní poradně. Jeho manželka (bytem tamtéž) je učitelka, mají dvě děti (12 a 16 let). Zdravotní stav J. Veselého se v průběhu vazby zhoršil.

11. května 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných vydal v září další Portrét - tentokrát je to Portrét publicisty Jiřího Lederera. Vzhledem k rozsahu této literární práce - 7 strojopisných stran - nemůžeme v dnešním čísle ji zveřejnit. Proto na ni naše čtenáře alespoň touto cestou upozornujeme.

— 000 —

Dopis prezidentu Československé socialistické republiky

Pane prezidente,
zasíláme Vám s tímto průvodním dopisem zprávu, se kterou se na své přátele a známé obrátila paní Zdena Erteltová, zprávu, která v nás jako v ženách vzbudila nejvyšší rozechvění.

Již po léta jsme spolu se svými muži, přáteli a dokonce i dětmi vystaveny šikanám a postupnému vyobcování ze společnosti ve jménu tak zvané konsolidace jen proto, že trváme na svém právu žít v souladu se svým svadomím a domáhat se takového uspořádání věcí veřejných, pro jaké nám dává prostor naše ústava: zajištění aktivní a demokratické účasti všech občanů bez ohledu na jejich politickou příslušnost, na hospodářském, kulturním a politickém životě společnosti. Nyní jsme navíc v osobě Zdeňky Erteltové vystaveny hrubému násilí a ponižování i ve sféře naší nejintimnější lidskosti.

Stručný obsah přiložené zprávy:

Dne 9. srpna 1978 byla Zdena Erteltová, vysokoškolsky vzdělaná žena a samostatně žijící matka dospělého syna, poté co odmítla vypovídат o tom, kterým ze svých přátel opisováka na stroji jejich literární práce (což, jak každý ví, nikdy nebylo a nemůže být trestné), zcela neslyšaně nařčena z příživnictví a prostituce a převezena příslušníky VB z budovy MO VB v Praze 10, Na Mičénkách 2 na venerologické oddělení u Apolináře, donucena podrobit se ponižujícímu vyšetření a "hospitalizována" v tomto polovězenském prostředí po plných čtrnáct dní! Samozřejmě byly výsledky venerologického vyšetření negativní; přesto byla Zdena Erteltová i poté, kdy mu-

sela být pro silné krvácení převezena na gynekologickou kliniku k operativnímu zákroku, již hodinu po operaci odvezena zpět do infekčního prostředí venerologického oddělení! Teprve za čtyři dny po operaci, když již dva dny přes značné celkové oslabení držela hladovku a odmítala brát léky ve snaze upozornit na neudržitelnost a zoufalost svého postavení, byla odvezena zpět na MO VB k dalšímu výslechu (!) a později propuštěna. Za celých čtrnáct dní nesměla ani jednou zatelefonovat svému synovi, neměla zpráv o své těžce nemocné matce, o kterou se stará, nesměla se spojit se svým právním zástupcem! Ne, nebyla propuštěna s omluvou: neopak s vyhružkami do budoucna. Také ji, jako už mnohým z nás, řekl jeden z příslušníků, že oni "mohou všechno". Také jí, jako už mnohým z nás, nabízeli příslušníci SNB "vystěhování ze země do osmačtyřiceti hodin", jako jediné "bezboletné" řešení.

Žádámě vás jako ženy: matky a občenky této země, v niž máme přirozené i ústavou zaručené právo žít, pracovat a vychovávat děti, abyste zakročili. Nejen socialistický, ale žádný stát na světě, nechce-li si vysloužit přívětiví přivlastek "policejní", nemůže ponechat institucím státní bezpečnosti taklik veřejnosti nekontrolovaného prostoru, aby jejich příslušníci mohli prohlásit, že "mohou všechno", aby také de facto zasahovali do všech sfér lidského života, ovlivňovali rodinu, zaměstnavatele, školu, dokonce i lékaře a soudu v neprospech občanů, vydaných do jejich moci z politických, ale i jiných důvodů. Takováto "moc", vymkněli se jednou společnosti z rukou, se nakonec nezastaví před nikým. Příkladů z minulosti i ze současného světa je došt.

S ohledem na to, že se jedná o případ zvláště otřesný (a nikoli první) občacíme se na Vás osobně, třebaže kopii dopisu zasláme také na Federální shromáždění, Federálnímu ministerstvu vnitra a ministerstvu zdravotnictví ČSR, a žádáme Vás, abyste povolal viníky k zodpovědnosti a nedopustil, aby v naší zemi mohl kdokoli takovým způsobem zacházet se ženou. Žádáme také, aby se příslušníci SNB, zodpovědní za tento případ, paní Zdeně Erteltové písemně omluvili.

Chtěme věřit, že se podobný případ už nebude opakovat.
V Praze dne 14. 9. 1978

Podepsány:

Marie Benetková
Jarmila Bělková
Antonie Bolcová
Hana Drastíková
Zina Freundová
Eva Jeremiášová
Hana Jirásková
Věra Jirousová
Jana Jonáková
Olga Havlová
Jana Hlavcová
Jana Hejdánková
Martina Hejšíánková
Stěpánka Hejdánková
Dana Horáková
Daniela Hutková
Vlasta Chramostová
Jindra Kadlecová
Ivana Koutská
Věra Kubíčková
Marta Kubíšová
Elzbieta Ledererová
Drahoslava Libánská
Jaroslava Lopatková
Květa Marková

Anna Marvanová
Jelena Mašínová
Dana Němcová
Helena Němcová
Markéta Němcová
Mlada Opočenská
Petra Perkárová
Blanka Pavlů
Hana Pokšteflová
Květoslava Princová
Drahuše Proboštová
Věra Roubalová
G. Sekaninová-Cakrtová
Josefa Slánská
Marie Soukupová
Olga Stankovičová
Jana Sternová
Dagmar Suková
Anna Šebatová
Libuše Silhánová
Petruška Sustrová
Zdena Tominová
Dagmar Vonková
Věra Vránová

Inspekcí Sboru národní bezpečnosti,
federální ministerstvo vnitra
Praha 7, Obránce míru 85

Praha 23. 9. 1978

Vše: Stížnost

Podle čl. 29 ústavy podlévám stížnost na orgány ministerstva vnitra, které se perzekuci mé osoby a mé rodiny dopouštějí protiústavního, a v některých případech i trestního jednání.

Jsem signatářem Charty 77, aktivním stoupencem boje za lidská práva a dodržování zákonnosti a členem Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných.

Od ledna 1977 jsem zvýšenou měrou perzekován: Byl jsem vyloučen z ROH, vojensky degradován a podnik, kde jsem pracoval jako projektant (původně v souladu s mou vysokoškolskou kvalifikací - jsem strojní inženýr) se mnou k 31. 1. 1978 rozvázal pracovní poměr výpovědi. Také soud zamítl mou žalobu, již jsem se domáhal neplatnosti výpovědi. Všechny tyto kroky byly otevřeně zdůvodněny faktem, že jsem signatář Charty 77. Dále mi byl odpojen telefon a odepnut řidičský průkaz. Od září 1977 je můj byt nepřetržitě střežen příslušníky Veřejné bezpečnosti, kteří nejen že kontrolují osobní doklady osob vstupujících do bytu, ale někdy jinou brání i ve vstupu, resp. je po opuštění bytu zadržují. Koncem ledna loňského roku byla takto omezena osobní svoboda desítek čs. občanů; v poslední době nebyli do bytu vpuštěni resp. byli u bytu zadrženi např. Peter Ruegg, tajemník švýcarské mírové rady (Gartenhofstr. 7, Zürich), Michael Shaskevich z Amnesty International (9056 South Pleasant Avenue, Chicago, III., USA), sluvčí Charty 77 Jaroslav Sabata (dne 11. 8. 1978 byl přinucen pod pohružkou násilí opustit Prahu, ksm se přijel starat o děti své tehdy neoceně dvery), signatáři Charty 77 František a Marie Mašterovi z Ostrova nad Ohří, pan Blum z norského rozhlasu, dva novináři z Rote Fahne z NSR a naposledy dr Martin Nybler s manželkou Ivanou, která je v nejvyšším stádiu těhotenství a která byla mučena dne 20. září t.r. se svou 18 měsíční dcerou podrobit se ve večerních hodinách výslechu na okrsku VB. - Do zaměstnání, na procházku, s dětmi do parku, do kina nebo ke dveřím bytu přátel, které navštěvují, mě doprovázejí muži operativy Státní bezpečnosti, je jichž auto Tatra 603 jezdí za mnou a parkuje pokud možno nejbliže budovy, v níž se momentálně nalézám. Tito muži legitimují osoby, s nimiž se zastaví na ulici; sednu-li si s někým v kavárně, pošlou do ní uniformované příslušníky VB, aby zjistili totožnost osoby, s níž hovořím. Přátelé, kteří mě navštěvují, jsou vyslycháni a příslušníci Státní bezpečnosti je nabádají, aby k nám nechodili. V posledních měsících se jim Státní bezpečnost snaží často namluvit, že jsem podezřelý z přípravy teroristických akcí; uvádí to při výsleších kde komu (mohu uvést řadu příkladů), jen ne mně samotnámi. Tento útokům na moji čest a pověst neučinil přítří ani generální prokurátor Feješ, jehož jsem 15. srpna 1978 požádal o přesetření. Naopak, koncem srpna 1978 mě vyličil časopis Signál, aniž uvedl mě příjmení, jako politického dobrodruha a teroristu. Na stížnosti nikdo nereaguje; napíšeme-li o zvlášt kříklavém porušení ústavních zásad nedotknutelnosti osoby a obydli do zahraničí, není nás dopis vždy doručen, resp. adresátovi (stalo se to paní France de Nicolay, 31, rue des Lions, Paris 4e) dojde v obálce našeho dopisu zaslzaného na doručenku, úplně jiný text, v něm daném případě prohlášení Charty 77 z 1. 1. 1977. Neustálé konflikty u dveří bytu neurotizují naše děti (3 roky a 1 a půl roku). Neexistuje žádné soudní ani jiné veřejné rozhodnutí, které by opravňovalo orgány VB a StB k hlídání našeho bytu, sledování mé osoby a k dalším zásahům. Rozhodl o tom - podle svého vyjádření - pplk. Pavlovský ze Státní bezpečnosti. Připomínám, že neexistuje zákon, který by umožňoval nařídit takovéto zásahy do soukromého života; zákona o ochranném dohledu, který umožnuje soud, aby na zákonné dobu určil propuštěnému vězni omezení práva pohybu a pobytu a omezení společenského styku, stanoví podstatně menší intenzitu omezení a zásahu, než je tomu v mém případě. Avšak ani ochranný dohled mi žádný soud nikdy neurčil. Nevede se proti mně žádné trestní řízení. Proto je

třeba považovat tyto zásahy za zcela svévolné. Toto svévolné zasahování do soukromého života, do rodiny, domova a korespondence jsou hrubým porušením článku 30 a 31 ústavy a článku 17 mezinárodního paktu o politických a občanských právech. (I když poněkud menší měrou než já, jsou podobnými opatřeními perzekvováni i další čs. občané; v posledních měsících zejména dva mluvčí Charty 77 filozof Ladislav Hejdánek a psycholog Jaroslav Sabata.)

Ještě závažnější je však, že jsem čas od času zbavován osobní svobody. Stalo se to vloni v březnu v době pochodu mluvčího Charty 77 filozofa Jana Patočky, kdy jsem byl uvězněn s mnoha dalšími, dále 27. - 28. září 1977 v době procesu s inženýry Alešem Macháčkem a Vladimírem Laštívkou, dále 6. 1. 1978, kdy jsem ve stejnou dobu jako filozof Ladislav Hejdánek byl zadržován po sedm hodin na okruhu VB Praha 2, nám. Míru, aniž k tomu byly zákonné důvody, dále 29. 5. až 1. 6. 1978, kdy jsem byl - spolu s desítkami dalších chartistů - zadržován téměř čtyři dny v době státní návštěvy p. Brežněva, a konečně v uplynulých dnech 21. a 22. září 1978. Celkem to bylo deset dnů; navíc jsem byl dne 27. července 1978 - spolu s dalšími osobami - podroben v budově okruhu VB, Praha 6, ul. Okalova, nezákonné osobní prohlídce, a to poté, co jsem navštívil svého přítele spisovatele Václava Havla, v jehož bytě jsem byl ~~praktikem~~ protiprávně zadržen. Všechna tato nezákonné zbezení osobní svobody - až na zadržení 6. 1. a 27. 7. 1978 - byla zdůvodnována zákonným ustanovením podle § 23 zákona o SNB, podle náhož je však možno zajistit na nejvýše 48 hodin toho, kdo výtržnostmi nebo jiným nepřistojným chováním narušuje veřejný pořádek; účelem tohoto oprávnění je provedení potřebných služebních úkonů. Až na poslední zajištění jsem však vždy byl odváděn ze svého bytu a žádné úkony se mnou většinou nikdo neprováděl.

Poslední zbezení svobody osobní a způsob jeho provedení je pak vyvrcholením tohoto porušování zákona. Dne 20. září 1978 jsme s manželkou - sledování příslušníky operativy StB - nasedli do rychlíku č. 623 na hl. nádraží v Praze (previdelný odjezd 23. 58). Chtěli jsme cestovat na několik dní z Prahy na výlet do hor na Českomoravskou vysocinu. Bylo to poprvé po několika letech, kdy jsme měli možnost odjet na pár dní bez dětí, o něž se mezitím měl starat můj tchán Jaroslav Sabata. (Už jemu bránila Státní bezpečnost vnodjesdu z Brna, kde žije, do Prahy, a proto jsme museli odjezd o den odložit.) Pracuji nyní jako dělník na směny a podle rozpisu směn jsme mohli odejet jen v tyto dny, kdy na mne vyšlo delší volno. Těsně před odjezdem rychlíku přišli do oddělení wagonu, kde jsme seděli, dva příslušníci OSOZ, legitimovali mě a vyzvali mě, abych je následoval. Když jsem odmítl, přišel příslušník VB se služebním psem a násilně nás spolu s příslušníky OSOZ vyvedl z vlaku. Přitom moji ženu a mne asi deset minut bil, do mne i kopal. Rychlík měl v důsledku toho cca 15 minut zpoždění. Když jsme byli odváděni z nástupiště, přispěchal npor. Mojmír Kasík s jedním svým kolegou a pod jejich velením jsme byli odvezeni do vězení v Konviktské ulici, kde jsme byli oba podrobeni bezvýsledné osobní prohlídce. Manželka byla propuštěna a já jsem byl po následujících 36 hodin v cele předběžného zadržení - opět s ~~pskem~~ poukazem na zák. ust. podle § 23 zákona o SNB. Jediné služební úkony, které se mnou byly provedeny, byla mnou odmítnutá nezákonné nabídka, abych se nechal vyfotografovat a sejmout otisky prstů, dále důkladná prohlídka mohu těla lékařem a konečně určité omluvy při propřetí, doprovázené ovšem dalšími výhružkami. Celý zákon byl naprostě synickým popřením všech zákonnych norem, zaručujících svobodu pobytu a pohybu a nedotknutelnost osoby.

Zádám vás o prosetření a o nápravu. Vzhledem k dlouhotrvajícímu stavu bezpráví a stupňujícím se útokům proti mně a mé rodině, jakož i vzhledem k tomu, že dosavadní stížnosti - moje i mých přátel - nebyly vyřízeny, jsem nucen obrátit se na mezinárodní veřejnost s žádostí o účinné projevy solidarity.

Doporučeně - Co: Gustáv Husák, prezident ČSSR

Petr Uhl
Anglická 8, Praha 2

Generální rada
Socialistické Internacionály

Vážení pánové,

už delší dobu cítíme potřebu politických styků mezi československými socialisty a Socialistickou Internacionálou. Obracíme se na Vás proto, abychom Vás seznámili se svým postavením a úsilím. Činíme tak v souladu s čl. Ustavy ČSSR a čl. 2, 19, 21 a 22 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, jenž je součástí československých zákoných norem.

Historicky nenavazujeme přímo na žádná politická seskupení tak jak existovala u nás před rokem 1948. Určující význam pro nás mají především východoevropské zkušenosti posledních třiceti let. Politický směr, který jako nezávislí socialisté sledujeme, vychází z hodnot, u nichž vycházejí i střední Socialistické Internacionály. Přitom jsme si vědomi, že S I umožnuje svobodně formulovat politické představy a názory aniž by požadovala jakékoli striktní podřizování se dogmatizovaným zásadám.

Je ovšem známo, že možnosti a podmínky naší činnosti, stejně jako socialisté ostatních zemí východní Evropy, jsou podstatně odlišné od Vašich.

I.

Socialisté patří u nás k tradičně pronásledovaným občanům nepochybňě proto, že jejich idea důsledného spojování sociální spravedlnosti a individuální svobody má neobyčejně silné politické zázemí. Zde táhá trvalý paradoxem, že v době, kdy představitelé politického vedení státu zdůrazňují v mezinárodně politických vztazích potřebu kontaktů, spolupráce a dohod se socialistickými a sociálně demokratickými stranami, vnitropoliticky se stoupají perzekuce vůči socialistům. Počátkem dubna 1978 odělo v Německu k setkání prezidenta dr. Gustáva Husáka s předsedou SPD Willyem Brandtem a současně k policejním represím vůči řadě osob v souvislosti s prohlášením "Sto let českého socialismu", které vzniklo z iniciativy nezávislých socialistů. O této záležitosti jsme informovali S I dvěma otevřenými dopisy. Také při setkání L. I. Brežněva s G. Husákem v Praze koncem května 1978 byl v jejich společném prohlášení zdůrazněn význam spolupráce se socialistickými a sociálně demokratickými stranami. Současně však došlo k zvláště poburujícímu preventivnímu zatýkání několika desítek občanů. O represi vůči socialistům a občanům, kteří s nimi spolupracují svědčí návrh na uvalení vazby u ing. Rudolfa Battěka (53, nezávislý socialist), Alberta Cerného (40, nezávislý socialist) a vazba spisovatele Jiřího Grusí (40), ing. Pavla Roubala (30), a evangelického faráře Jana Simsy (49, signatář prohlášení "Sto let českého socialismu").

Faktorem historicky limitujícím naše možnosti je desítky let trvající absence vlastní instituce a zahraničních styků, což prakticky znemožnilo vzájemné poznávání a styk stoupenců socialistické orientace. V tom se naše situace výrazně liší od situace reformních komunistů a křesťanů v ČSSR. Dalším limitujícím faktorem je krajně omezená možnost komunikace mezi politicky nekonformními občany a osudatní veřejností.

Naše politická činnost je trvale omezena tím, že v Československu nemohou vznikat nezávislé politické organizace. Státní tajná bezpečnost interpretuje jako organizovanou a tedy potenciálně trestnou činnost už každé opakování setkání lidí, o nichž je známo, že mají nekonformní názory; občané mohou být postihováni za vyslovení názorů, které neodpovídají představám ~~nekonformních~~ komunistických organizačních a mocenského aparátu. Z hlediska současné právní praxe je každý projev nekonformní občanské ~~aktivit~~ aktivity spojen s hrozou trestného postihu a uvěznění.

II.

Politika uvolňování napětí, Helsinský dokument a ratifikace dvou Mezinárodních paktů o lidských právech FS ČSSR vytvořily v Československu pouze formálně právní podmínky pro občanskou mimovládní iniciativu. I na takto omezeném základě však vznikl určitý politický prostor. Domníváme se, že jeho udržení je přímo závislé na vývoji mezinárodních vztahů, na důslednosti západních států při prosazování a řešení otázek lidských práv v politice uvolňování a ovšem i na orientaci sovětské zahraniční politiky.

Občanská aktivita v tomto politickém prostoru i přes snahu mocensky jej ohrožit má značnou různorodost a dynamiku: vývoj od aktivity opojujících jednotlivců a dílčích skupin k širší základně Charty 77, stabilizování nekomunistické a komunistické opozice a rozšiřování jejich projevů, rozvoj nekonformní kultury.

III.

Za dané situace považují socialisté za svůj základní úkol být iniciátory nové ideové orientace překonávající tradiční skupinové zájmy. K tomu přispívá hledání společného pohledu socialistů a demokraticky orientovaných komunistů na vztah politického a ekonomického systému. Stejně zásadní význam má sblížení křesťanů a socialistů při posuzování individuální a institucionální odpovědnosti vnotázkách životních hodnot.

Vzhledem k veřejnosti považujeme za základní úkol zveřejnění alternativních představ o uspořádání společnosti a účast na rozvoji nekonformní kulturní činnosti.

Z mezinárodního hlediska je pro nás nejdůležitější navázat vztahy se S I jako nejvýznamnější politickou realitou demokratického socialismu a se ~~komunistickými~~ socialisty v ostatních východoevropských zemích.

Vůči státní moci usilujeme o to, aby respektovala legální občanské iniciativy. Jako signatáři Charty 77 se podílíme na její nabídce konstruktivního dialogu. Všude tam, kde nejsou dodržována lidská práva a respektovány občanské svobody, je naším postojetem zákonný odpor podložený Ústavou ČSSR a Mezinárodními právy o lidských právech.

IV.

Naše sociálně politická pozice zahrnuje následující zásady:

- 1/ Historicky nenavazujeme na žádné politické sekupení minulosti. Za rozhodující nepovažujeme fakt stranické návaznosti ani obrannu historických ideologických zájmů zdrájů.
- 2/ Hlásíme se k tradicím dělnického hnutí - k jeho sociálně politickým a socialistickým požadavkům. Právě tak se cítíme spjati s dobově pekrovými požadavky české inteligence a s jejími demokratickými představiteli.
- 3/ Vycházíme z názoru, že cílí o reformu společenských podmínek ve směru stále obsažnější demokratizace společnosti nevyžaduje uzavřený ideologický koncept ani rigidní politickou organizaci.
- 4/ Sympatizujeme s představami nezprostředkování, přímé politické aktivity občanů bez všeobecného aparátu politických stran, ale jsme si současně vědomi, že v dané historické etapě nelze pominout funkci a účel politických organizací.
- 5/ Naše základní hlediska lze stručně vyjádřit pojmy: demokracie, socialismus, rovnoprávnost, solidarita, samospráva a sebeurčení národa. Za svůj úkol považujeme obnovu prostých zásad mravnosti i v politice.
- 6/ Nechočeme nic víc a nic méně než ta práva a možnosti, která mají komunisté a komunistické strany v zemích západní Evropy.
- 7/ Nemůžeme se vzdát svého práva obracet se ke správě politickým institucím a vyjadřovat mezinárodní solidaritu všem, kteří jsou postihováni politickým, sociálním, rasovým, národnostním a náboženským tlakem.

1. července 1978

Ing. Rudolf Battěk
Křížíkova 78
Praha

Dr. Jaroslav Mezník
Vráňova 107
Brno

Jiří Müller
Jana Babáka 3 - 5
Brno

P.S. Neposíláme tento dopis jako otevřený, nemáme však námitek proti jeho případnému zveřejnění a sami uvážíme jeho zveřejnění v budoucnosti.

Dopisem Bernta Carlsöena, gen. sekretáře Socialistické Internacionály ze dne 5. září 1978 bylo autorům oznámeno, že jejich dopis bude projednán na zasedání Výboru S I v Paříži 28 - 29. září 1978.

Skupina čs. matematiků se obrací na Výbor francouzských matematiků

Vážení přátelé,
obracíme se na Vás se žádostí o pomoc a podporu v úsilí o dodržování lid-
ských práv v Československu. K tomuto našemu kroku nás povzbudila konkrétní
zkušenosť z podzimu r. 1976, kdy Váš výbor vyzval mezinárodní veřejnost
mimo jiné k solidarizačním akcím ve prospěch uvězněného Jiřího Müllerova a
tato kampaně pak skutečně přispěla k osvobození několika nejznámějších po-
litických vězňů v Československu. Ocenění se této iniciativě dostalo ne-
dávno dokonce z úst prezidenta ČSSR, který při své návštěvě v Bonnu pro-
hlásil, že tito tehdejší vězňové byli propuštěni "při první příležitosti".

Tentokrát Vás chceme seznámit s případem dvou kolégů a sice Ing. Vladimíra Laštůvky, nar. 1943 a Ing. Aleše Macháčka, nar. 1946. (První je z Děčína a druhý z Ústí nad Labem) První byl odsouzen k trestu dvou a půl let ro-
ku, druhý tří a půl roku odnětí svobody. Tento rozsudek považujeme za ne-
zákonny a na celý proces pohlížíme jako na potlačování něčeho, co obecně
není vůbec ničím špatným a co může v mnoha případech být přímo marniví po-
viností. Abychom Vás přesvědčili, že toto naše stanovisko není motivováno
nějakým naším ideologicko-politickým stranictvím či dokonce nenávistí
proti nějakým lidem, chceme vás o rozeduk, kterým byli jmenovaní občané
zbaveni svobody, podrobně informovat.

Rozsudek a jeho zdůvodnění má dvacet strojopisných stran. Četná pasáže v
něm se však bud opakují - zvláště ty, v nichž je ideologicky interpretována
a hodnocena činnost obžalovaných - nebo se zabývají (vobdobném duchu) lí-
čením minulosti obžalovaných. Věcná podstatata obžaloby i celkový duch pro-
cesu jsou dostatečně zřejmé z připojeného textu vlastního rozsudku a vybre-
ných pasáží z jeho zdůvodnění. Není vynecháno nic podstatného a věcného,
žádny konkrétní čin, který by v rozsudku figuroval.

Rozsudek krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 9. 1977, č.j. I T
26/77 konstatauje, že oba obžalovaní

"jsou vinni, protože od přesně nezjištěné doby, nejméně od začátku
roku 1975 do jejich zadržení v lednu 1977 v Ústí nad Labem, Děčíně
a jinde z nenávisti k socialistickému společenskému zřízení ČSSR roz-
šírovali publikace a tiskoviny, jako například Listy, Svědectví, Infor-
mační materiály, Dialektika moci, Souostroví Gulag a jiné, vydávané
emigrantskými centry v zahraničí, které svým obsahem útočí a napadají
státní a společenské zřízení republiky, vedoucí úlohu a politiku KSC,
činnost ústředních orgánů státní moci a správy, přátelství a spoje-
necké svazky zejména se SSSR,

t e d y oba z nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu
zřízení republiky prováděli podvratnou činnost proti jejímu
společenskému a státnímu zřízení a proti jejím mezinárodním
zájmům,

č í m ř s p á c h a l i
každý trestný čin podvracení republiky podle § 98 odst. 1 tr. zák.

a z a t e s e o d s u z u j í

podle § 98 odst. 1 tr.z. každý k trestu odnětí svobody v trvání
tří a půl (3 a 1/2) roku nepodmíněně. (Při odvolání pozměně-
no v případě Ing. Vladimíra Laštůvky na 2 a 1/2 roku, naše poznámka.)
Podle § 99 a odst. 2 písm a) tr. zák. se pro výkon trestu zařazuji
do první nápravné skupiny.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) a b) tr. zák. se ukládá trest propadnutí
věcí a to jednoho rozmnožovacího stroje anglické výroby, jedné krabice
s 45 kusy tiskovin a jednoho radiopřijímače R 3."

V odůvodnění rozsudku se nejprve obsáhle (na více než jedné straně) konsta-
tuje, že odsouzení byli v letech 1964 - 1968 (tedy 13 - 9 let před zatčením)
přáteli Jiřího Müllerova a dalších studentských vůdců; argumentuje se poli-
tickým postojem těchto přátel odsouzených, i když většina z nich odsouzena
nebyla.

"pokud některí z těchto známých obou obžalovaných se do přímého rozporu se zákonými předpisy našeho státu nedostali, pak navazovali určité kontakty s dalšími, nebo s příbuznými odsouzených osob a organizovali seznámení s jinými, jak se také stalo u obou obžalovaných."

Vlastní skutková podstata jednání obou obžalovaných je velmi chudá, ba nicotná. Časopisy z ciziny skutečně dostávali a skutečně je půjčovali dalším osobám. Protože k tomuto nemohli využívat pošty, používali jiných cest; tento fakt je v rozsudku popisován způsobem vytvářejícím dojem rozsáhlé konspirace, která se svou utajeností sama usvědčuje ze špatných úmyslů. Psychologicky je celý rozsudek vystaven na tom, že uplatnění nezadatelných občanských práv a ze samozřejmostí vyplývajících z potřeby myslícího člověka být informován o názorech druhých lidí a tyto názory dále zprostředkovávat, dělá protizákonné (a nenávistné!) činnost, jejíž podrobné zkoumání má dodat rozsudku podobu nestranného věcného zjištování:

"...Z odborného posouzení je jednoznačně zjištěno, že všechny rozmíšlené publikace vydávané emigrantskými a jinými centry, jsou aktivním nástrojem antikomunismu, představitelem a nositelem ideologické diverze a psychologické války, obsahují protičeskoslovenskou podvratnou kampan, která odpovídá strategii a taktice antikomunismu proti politice marxismu-leninismu a politické praxi socialistických zemí. Jsou rovněž v rozporu s politickou linií KSC a podnášejí způsoby a formy možné opozice proti státnímu a společenskému režimu v CSSR. Proto také je v těchto publikacích takové zřízení znevažováno, jsou vedeny útoky proti představitelům socialistického zřízení, spojenectví s SSSR a jsou prakticky aplikací staronových antikomunistických a antisovětských hesel buržoašních, imperialistických a revizionistických doktrín. Autory těchto písemností jsou především emigranti, kteří opustili CSSR a tak projevili svůj nepřátelský poměr k novému uspořádání v CSSR po roce 1945 a zejména pak po roce 1948 a 1968. Publikace a tiskoviny obsahují konkrétní a adresně určené nepřátelské a podvratné útoky proti společenskemu a státnímu zřízení CSSR, politickému systému a proti spojeneckým a přátelským vztahům se Sovětským svazem a ostatními socialistickými státy. Mimo to uvedené tiskoviny mají za účel odvrátit CSSR od třídních svazků se SSSR a mají za jediný účel vyvolat podvratnou a nepřátelskou činnost, ideologickou diverzi a rozširovat antikomunistické, antisovětské názory a stanoviska a tak narušovat politické a hospodářské dění v naší republice."

To se pak v rozsudku opakuje v rozsáhlých pasážích ještě několikrát. Abyste snad nevznikl mylný dojem, podotýkáme k tomu jen, že zmíněné časopisy jsou v zemích, kde se připravují vydávány československou emigrací zcela legálně a že mají tedy veškeré právní předpoklady, aby byly posuzovány podle zásad helsinského ujednání. Následující pasáž Vám přibliží, jakých poloh výše popsaná argumentace rozsudku nabývá:

....obžalovaný Ing. Laštívka si vypůjčil od svědka Holuba západoněmecký časopis "DIE ZEIT" údajně proto, aby se zdokonalil v němčině (to lze dovodit z výpovědi svědka). Pokud by takový zájem obžalovaný skutečně měl, pak nepochybňá měl dostatek knih a časopisů, které jsou dostupny z NDR, ale které naprostě neutočí proti zájmům CSSR, proti politice a vedoucí úloze KSC. Takovou možnost obžalovaný Ing. Laštívka nevyužil. Jeho tvrzení o snaze získat odbytové znalosti či znalosti cizího jazyka jsou proto naprostě nepřesvědčitelné a nelze je označit jinak než jako snahu obžalovaného vyhnout se odpovědnosti za svoji činnost."

Četba časopisu "DIE ZEIT" je tedy jedním z argumentů, které prokazují vinu obžalovaného.

O druhém faktu mluví tato pasáž:

"U obžalovaného Ing. Macháčka se nepodařilo nepřátelskou literaturu a tiskoviny přímo zajistit,... měl dostatek času na odstranění těchto

písemnosti, tj. knih a publikací, když byl požádán o výpověď jako svědek proti Ing. Laštívovi, ale vymluvil se na nemoc a než došlo k jeho výpovědi jako obviněného postačil tiskoviny zničit či odstranit... Nevěnoval však pozornost další věci, kterou u sebe nezákonně přechovával a to rozmněžovacímu stroji anglické výroby, který byl nalezen v garáži, kterou obžalovaný užíval, není žádných pochyb, že tento stroj tam sám obžalovaný dopravil. Je také jednoznačně prokázáno, že tento stroj nebyl žádné u ciziny dovezen žádným z podniků či organizací... Také jest prokázáno, že tento rozmněžovací stroj není v řádné evidenci, ani v minulosti nebyl evidován."

Nezatajujeme Vám, že podle československých předpisů mní sice trestné vlastnit rozmněžovací přístroj, rozhodně je to však u soukromého občana povozováno za krajně nezádoucí.

Třetí fakt v řeči rozsudku:

"Na pracovišti se dostává do styku s svědkem Vosáhlem, prostřednictvím jeho získává od Ladislava Hadrovského krátkovlnný přijímač R 3... Záměr získání tekového přijímače je pak patrný z toho, že obžalovaný Ing. Laštívka žádá na konci 1973 a na začátku roku 1974 spolupracovníka Vosáhla, aby mu zhotovil směrovou anténu k tomuto přijímači k poslechu ideologicko-diverzního vysílání stanice Svobodná Evropa. Je však v naznačeném směru odmítnut a proto hledá spojení dál..."

Opakuje se dvakrát. Připomínáme jen, že najde o žádnou chybu v překladu. Nejdříve se snad o vysílací stanici, nybrž opravdu jen a jen o přijímač, který také byl jako "corpus delicti" zabaven a který rozhodnutím soudu propadl ve prospěch státu, jako vše sloužící ke spáchání trestného činu. Politické názory a celkový profil obžalovaných hrájí dominující roli při rozhodování o vině a o výši trestu. Rozsah a způsob jejich zjištování dokládají následující pasáže:

(ve věci Ing. Macháčka)

"Po svém přestěhování do Ústí Nad Labem je prostřednictvím Ing. Tyla seznámen s rodiči Ivana Dejmala, který byl v té době ve výkonu trestu odňtí svobody... Při této návštěvě rodičů Ivana Dejmala poskytl jim Ing. Tyl peněžní částku, aby mohli odeslat svámu synovi balíček. Později se obžalovaný sám setkal s Ivanem Dejmalem, který jej na pracovišti navštívil."

Opět tu najde omyl, skutečně zcela jiný, nikoli souzený občan předal otci jistého vězně peníze na povolený malý balíček do vězení; souzený tomu byl přípomenut a to je argumentem pro soud.

"Je tedy patrné, že obžalovaný Macháček se nedistancoval od osob, které se dopustily trestné činnosti proti republice," vyvozuje z toho soud. Rozsudek o tom hovoří dvakrát, celkem na osmnácti řádcích.

Na jiném místě se praví:

"I u Obžalovaného ing. Macháčka je třeba mimo správy z jeho pracoviště a z místa bydliště vycházet z konkrétních postoju a projevů při plnění pracovních úkolů i poměru k vnitřním a mezinárodním událostem, politickému systému dvou různých částí světa. Tak z výpovědi svědka Snajdra je prokázáno, že tento obžalovaný obhajoval západní způsob života, o naší společnosti hovořil jako o nedokonalé, která nedává možnost jakéhokoliv využití. Spolupráci se Sovětským svazem posuzoval negativně, vyzdvihoval svobodu na západě."

(ve věci Ing. Laštívky)

Také jemu se vytyká, že měl styky s Jiřím Müllerem,

"představitelem pravice v mládežnickém hnutí, který později byl odsezen pro trestný čin podvracení republiky podle § 98 tr. zák., ale obžalovaný se od něj nijak nedistancoval."

Na jiném místě se uvádí:

"...Tato svědkyně při jejich výletech měla možnost v hostinci Pod Sněžníkem vyalechknout rozhovor, kterého se Ing. Laštívka také zúčastnil a kde byla kritizována současná politická situace v ČSSR a pronášeny výroky, které mají narušovat klidné poměry v naší zemi."

O něco dále nacházíme využití odlišného zdroje informací:

"Další politické postoje a poměr obžalovaného k naší společnosti a so-

cialistickému zřízení, k vedoucí úloze KSC, lze dovodit z jeho vlastních poznámek, které byly rovněž při domovní prohlídce zajistěny. V těchto poznámkách především obžalovaný vyslovuje negativní názor na svobodu projevu (v naší zemi - poznámka autora), znevažuje provádění kádrové politiky a hrubým způsobem uráží vedoucí funkcionáře."

V obecné podobě zabírá tato argumentace asi 6 stran rozsudku. Mnohokrát se v ní opakuje, že odsouzení měli kritický vztah k "vedoucí úloze KSC" popř. "napadali politiku KSSS a přátelských svazků a spojeneckví se SSSR".

O události, která bezprostředně předcházela jejich zatčení a která byla vlastním podnětem k tomuto procesu se v odívodném rozsudku hovoří lakovicky:

"Na odborové schůzi v lednu 1977 projevil Aleš Macháček (pozn. autora) nesouhlas s Odsouzením Charty 77 a ze schůze odešel, ačkoli krátce po tom jednomu ze svých spolupracovníků tento pamflet dal k přečtení." Na závěr našich citací uvedeme ještě souhrnné posouzení "stupně nebezpečnosti" jednání obou obžalovaných:

"Stupeň nebezpečnosti jednání obou obžalovaných je nepochybně vysoký... V tomto směru okolnost, že k žádným následkům nedošlo, nemůže mít vliv na posouzení stupně nebezpečnosti... Pokud by k samyřlenému nebo připravovanému následku došlo, bylo by třeba posoudit jednání obžalovaných podle jiného ustanovení tr. zákona. Nebezpečnost jednání obou obžalovaných naopak zvyšuje okolnost, že se trestné činnosti dopustili poměrně velmi ználi problematiky vývoje společnosti, nikoli z nedostatku teoretických a praktických znalostí."

Nesouhlasíme s tím, že by uvedené jednání odsouzených představovalo podvracení republiky, nybrž naopak se domníváme, že kritika zákonů či činů jiných občanů nebo skupin občanů tvorí vlastní raison d'être republiky. Shodné stanovisko vyjadřuje i Mezinárodní paket o občanských a politických právech, který v naší zemi vstoupil v platnost 19. března 1976.

Vážení přátelé, oba odsouzení jsou inženýři, Ing. Vladimír Laštůvka je jaderný fyzik. Proto i čistě prof sionální solidarita nás zavazuje postavit se na jeho obranu. My, nízepedepsaní pracovníci z oblasti matematických a fyzikálních věd a computer science doufáme, že i Vy zaujmete podobný postoj.

V každém případě Vám ještě jednou děkujeme za Vaši podporu na podzim r. 1976.

dr. Václav Benda, matematik
ing. Pavel Bratinka, jaderný fyzik
Bohumil Doležel, programátor
dr. Martin Palouš, programátor

Praha, 25. srpna 1978

Mr. Tomáš Růžička, CSc., fyzik
Vojtěch Sedláček, programátor
Břetislav Verner, fyzik
Václav Zák, programáter

— 00000 —

Fejetony, články, došlé redakci:

Jiří Ruml: Kronika šedesátého osmého roku - září

Jaroslav Hutka: Na konci silnice (fejton)

Petr Uhl: Otevřený dopis Milánu Hublovi

Tomáš Petřívý : Moj posledný výlet do Polska. (reportáž)

— 00000 —

Adresy některých signatářů Charty 77

V minulých číslech Informací o Chartě jsme zveřejnili několik podání i s adresami jejich autorů. Rovněž časopis Labour Focus on Eastern Europe - A Socialist Defence Bulletin on Eastern Europe and the USSR - zvláštní číslo z května t.r., věnované politické nezaměstněnosti (zvl. signatářů Charty 77) v Československu, publikuje kolem dvou set adres signatářů Charty 77. Z těchto pramenů jsme vybrali adresy mimopražských a mimoúzemních signatářů Charty 77, abychom jim pomohli navázat vzájemné kontakty. V budoucnu chceme zveřejňovat další adresy těch, kteří o to požádají, nebo těch, kteří dali nebo dají so samizdatového oběhu své podání opatřené adresou.

Středočeský kraj:

Miroslav Jirounek, S.K. Neumanna 1094/III, Mladá Boleslav
ing. dr. Jakub Trojan, Mělnická 44, Neratovice, okr. Mělník
Josef Císařovský, Olešno 12, okr. Mělník
ing. Václav Povelny, Růžová 5 týneč n. Sázavou, okr. Benešov

Jihočeský kraj:

ing. Pavel Ryba, Šlechtitelská stanice Větov, p. Nadějkov, okr. Písek

Západočeský kraj:

Václav Malý, nám. Republiky 35 (fara), Plzeň
Karel Havelka, Komenského 97, Přeštice, okr. Plzeň - jih
František a Marie Mašterovi, Jungmannova 1046/4 Ostrov nad Ohří, okr.
Karlovy Vary
Viktor Groh, Stúrova 906, Ostrov n. Ohří, okres Karlovy Vary, t.o. vězněn
Ivan Manásek, Jánské nám. 16, Cheb - t.o. vězněn

Severočeský kraj:

okres Liteměřice:

Karel a Marie Seukupovi, Viktor a Petra Parkónovi a Jiří Kubíček -
všichni Nepřečice, č. l. p. Třebušín
Zdeněk Bárta, Horní Nepřečice 58 (evangelická fara)
Michaela Auerová, Horní Beřkovice 262

okres Česká Lípa:

Ladislav Lis, Sojová 84 (Peklo) u České Lípy
Jaroník Čechura, Skreupovo nám. 138, Česká Lípa
Ilja Steroženko, Stráž pod Ráškem č. 96

okres Liberec:

Ladislav German, Vratislavice n. Nisou 1406
Jaroslav Doucha, Mlýnská 15, Liberec 4
Michal Džiaček, Františkovská 43, Liberec 3
Pavel Hubner, Vratislavice n. Nisou 128
Jiří Kasal, Kovrovská 402/18, Liberec 3
Vladimír Malík Chrastavská 317/9, Liberec 2
Vladimír Marek, Kateřinská 183, Liberec 14
Pavel Mudrik, sídliště 617, Liberec 14 - Ruprechtice
Josef Olčanský, Nádražní 196, Nové Město pod Smrkem
Miroslav Pospíšil, Zborovská 620/2, Liberec 1
Tomáš Precházka, ul. 5. května 45/66, Liberec 1
Jan Svoboda, Ludvíkovská 135, Nové Město pod Smrkem
Vladimír Stučka, Metelkova 143, Liberec 3
Ivo Vojtíšek, Borový vrch 231/19, Liberec 13
Milan Zapadlo, Kovrovská 402/18, Liberec 3

okres Jablonec nad Nisou:

Jaroslav Vaněk, Mšeň 147, Jablonec nad Nisou

okres Děčín:

Vojen Syrovátko, Krásnolipská 30, Rumburk

Okres Most:

Vavřinec Korčíš st., ul. ČSM 1689, Litvínov

Okres Chomutov:

Jiří Chmel, Místo, okr. Chomutov - tě. vězněn

Východočeský kraj:

Michal Kobal, Roztoky u Jilemnice 156, okr. Semily tě. vězněn

Zdeněk Kašták, Vrchlabí, Horská 423, okr. Trutnov (tel. 2165) tě. vězněn

Václav Hevel, Vlčice-Hrádeček, okres Trutnov

Ing. Jaromír Stibic CSc a prom. fil Jarmila Stibicová, Rokyceanova 2583,
Pardubice

Ing. Zdeněk Četovský, Mikulecká 255, Pardubice

Bohdan Bivenka, Svatouch 123, okr. Chrudim

Pavel Hleváč, Proseč u Skutče 120, okr. Chrudim

Ing. Tomáš Bísek a Daniela Bísková, Tělecí 129, okr. Svitavy

Severomoravský kraj:

Jaroslav Dvořák, Havířov II - Podlesí, Družstevnická 8, okr. Ostrava -
tě. vězněn

Ing. Tomáš Hradíšek, Zahradní 892, Lipník n. Bečvou, okr. Přerov

Jihomoravský kraj:

Petr Brodský, Hrubá Vrbka 117, okr. Hodonín

Jan Keller, Jimramov 148, okr. Žďár nad Sázavou

Miloslav Vašína, Hybešova 9, Boskovice, okr. Blansko

Slovensko:

Marián Zajíček, Jána Osolu 15, Bratislava

Robert Gombík, Beninové sady - slobodáren č. 39, Komárno

Ladislav Benedek, Streda pod Bodrogom 493, okr. Trebišov

• _____ 000000 _____